

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ

Δι' οὗ ἀποδεικνύεται, πόσον εἶναι καλλιωτέρα ἡ Νομαρχικὴ Διοίκησις ἀπὸ τὰς λοιπὰς, ὅτι εἰς αὐτὴν μόνον φυλάττεται ἡ Ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, τί ἐστὶ Ἐλευθερία, ὁπόσων μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος, ὅτι τάχιστα ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ συντριψῆ τὰς ἀλύτους τῆς, ποῖαι ἐστάθησαν αἱ αἰτίαι ὅπου μέχρι τῆς σήμερον τὴν ἐφύλαξαν δούλην, καὶ ὁποῖαι εἶναι ἐκεῖναι, ὅπου μέλλει νὰ τὴν ἐλευθερώσωσι.

Συντεθεῖς τε καὶ τύποις ἐκδοθεῖς ἰδίους ἀναλώμασι πρὸς ὠφέλειαν τῶν Ἑλλήνων
ΠΑΡΑ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
Ἐν Ἰταλίᾳ. 1806.

ΣΤΟΧΑΣΟΥ, ΚΑΙ ΑΡΚΕΙ

Ὡ Ἀναγνώστα!

Ἐπειδὴ ὁ λόγος μου δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μία διεξοδικὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Ἑλληνας· ἐπειδὴ τὰς ἀντιρρήσεις ἐκείνων ὅπου κατὰ συνήθειαν, καὶ χωρὶς αἰτίαν κάμνουσι, ὡς οὐδὲν κρίνω· ἐπειδὴ οἱ λεξολάτραι, καὶ ὅσοι μὲ τὸ συντακτικὸν τοῦ Γαζῆ εἰς τὸ χέρι ἤθελαν κατακρίνει τοῦτο τὸ ἐγχειρίδιον, εἰς οὐδὲν μὲ βλάπτουσι· ἐπειδὴ νομίζω ἄχρηστον νὰ ἀποκριθῶ εἰς ὅσους ἤθελαν ἐρωτήσῃ, διατὶ κράζομαι ἀνώνυμος· καὶ ἐπειδὴ τέλος πάντων προσμένω μὲ πόθον νὰ λάβω καμμίαν ὀρθὴν ἐρμηνείαν, καὶ διόρθωσιν εἰς κανένα σφάλμα μου ἀκούσιον: διὰ τοῦτο, εἰς ἄλλο τι δὲν χρησιμεύει ἡ παρούσα μου ξεχωριστὴ Ἐπιστολή, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσω, ὅτι, ἀνίσως ὁμοιάζεις ἐκείνους ὅπου προφέρουσι τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος χωρὶς νὰ ἀναστενάζωσι, νὰ μὴν χάσης τὸν καιρὸν σου ματαιῶς εἰς τὸ νὰ ἀναγνώσης τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο.

Ἐρρωσο.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΜΒΟΝ
τοῦ μεγάλου καὶ ἀειμνήτου Ἑλληνοῦ
ΡΗΓΑ
τοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος ἐσφαγιασθέντος,
χάριν εὐγνωμοσύνης ὁ συγγραφεὺς τὸ
πονημάτιον τόδε ὡς δῶρον ἀνατίθησι.

Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor(*)
Virg.

Εἰς ποῖον ἄλλον ἔπρεπε νὰ ἀναθέσω ἐγὼ τὸ παρόν μου πονημάτιον, ὧ ἀξιάγαστε Ἥρω, παρὰ εἰς ἐσὲ ὅπου ἐστάθης ὁ πρόδρομος μιᾶς ταχέας ἐλευθερώσεως τῆς κοινῆς πατρίδος μας Ἑλλάδος, καὶ ἐθυσίασες τὴν ζωὴν σου δι' ἀγάπην τῆς; Δέξαι το λοιπὸν μὲ τὸ συνηθισμένον σου ἑλληνικόν, ἰλαρὸν καὶ καταδεκτικὸν βλέμμα, καὶ δέξαι το πρὸς τούτοις ὡς ἀρραβῶνα ἐκδικήσεως τοῦ λαμπροῦ αἵματός σου κατὰ τῶν τυράννων τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἅπασα θέλει δοξάσει διὰ παντὸς τὸ ἀθάνατον ὄνομά σου, συναριθμοῦσα αὐτὸ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ἐπαμεινώντων, Λεωνίδων, Θεμιστοκλέων, καὶ Θρασυβούλων.

(*) Ἀναφανῆναί τις ἐκ τῶν ὀστέων ἡμῶν ἔκδικος. Βιογύλιος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ

ἤτοι Λόγος περὶ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἔσεῖς, ὦ ἀθάνατοι ψυχαὶ τῶν ἐλευθέρων προγόνων μου! ἐνδυναμώσατε τώρα τὸν ζῆλον μου μὲ τὰ ἥρωϊκά σας ἐντάλματα, διὰ νὰ ἐκφράσω, καθὼς πρέπει, τὰ τῆς ἐλευθερίας κάλλη εἰς τοὺς ἀπογόνους σας. Καὶ σύ, ἱερά Πατρίς, ἐγκαρδίωσον καὶ στερέωσον τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου, μὲ τὴν ἐνθύμησιν τῶν παλαιῶν τερατουργημάτων σου, διὰ νὰ παραστήσω μὲ σαφήνειαν εἰς τὰ τέκνα σου τὰς φοβερὰς χρείας σου, καὶ νὰ ἐνθουσιάσω τὰς ἑλληνικὰς τῶν καρδίας μὲ τὸν θεῖον σου ἔρωτα.

Ναί, φιλότατοι μου Ἕλληνες, τὸ ἐπιχείρημα εἶναι δύσκολον δι' ἐμέ, ἀλλ' ἡ Πατρίς τὸ ζητεῖ, τὸ χρέος μου μὲ βιάζει, καὶ μόνον ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων μου μοῦ προμηνύει καλὴν ἔκβασιν. Ἄντι ρητορικῶν φράσεων, θέλει καλλωπίσει τὸν λόγον μου ἡ διήγησις τῶν θαυμαστῶν ἔργων τῶν πάλαι Ἡρώων, ἡ μεγαλειότης δὲ τοῦ θέματος καὶ τὸ κοινὸν ὄφελος μοῦ τάζουσι τὴν παρ' ἐμοῦ ποθουμένην ἀνταμοιβήν, λέγω τὴν κατάπεισιν τῶν ὁμογενῶν μου Ἑλλήνων.

Ἄμποτες, λοιπόν, νὰ ἀξιωθῶ νὰ ἀποδείξω ἐμπράκτως τὰ ὅσα, κατὰ τὸ παρόν, διὰ λόγου ἀπεφάσισα νὰ σᾶς κοινοποιήσω, τὸ ὁποῖον ἐπεύχομαι εἰς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μοι Ἕλληνας καὶ ὅλους τοὺς ἀληθεῖς φιλοπάτριδας.

Ἀναγκαῖον πρᾶγμα εἶναι εἰς ὅποιον ἀποφασίσει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, συχνάκις νὰ δυσπιστῇ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, καὶ χωρὶς νὰ εἶναι εὐκολόπιστος εἰς τοὺς ἄλλους, νὰ καταπιέθεται μόνον εἰς τὴν ἀναμφιβολίαν. Ὡσὰν ὅπου πολλάκις ἀμελῶντας τινὰς μίαν παραμικρὰν ἔρευναν, καὶ δίδοντας πίστιν εἰς ὅσα ἀκροάζεται ἀπὸ ἄλλους, εὐκόλως ἤμπορεῖ νὰ ἀπατηθῇ, καὶ τότε λαμβάνει μίαν περίληψιν ἀκατάστατον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅπου ζητεῖ, καὶ ἐξακολούθως οὔτε αὐτὸς ἤμπορεῖ νὰ εὔρῃ τὴν ἀλήθειαν, οὔτε ἄλλοι παρ' αὐτοῦ νὰ τὴν ἐννοήσωσι.

Ὅταν ὁμως ἐξετάζῃ τὴν ὑπόθεσιν μὲ προσοχήν, συγκρίνει ἀδιαφόρως τοὺς περὶ αὐτῆς ὁμιλήσαντας, ἐρευνῶντας πρὸς τούτοις τὰς αἰτίας, ὅπου τὸν καθένα ἐπαρακίνησαν νὰ ὁμιλήσῃ· ὅταν, λέγω, ἐκλέγει τὸ πιθανὸν ἀπὸ τὸ ἀδύνατον καὶ τὸ δύσκολον ἀπὸ τὸ ἀμφίβολον, τότε προχωρεῖ βαθμηδόν, καὶ φθάνει τέλος πάντων εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ εὐρίσκει τὴν ἀνταμοιβήν εἰς τοὺς κόπους του μὲ τὴν ἀκριβήν της ἀπόκτησιν. Τότε, λέγω, πρέπει καθεὶς νὰ καταπιέθεται, καὶ ἀνοητότατος ἤθελεν εἶναι ὁ ἀκατάπειστος.

Πολλοί, μέχρι τῆς σήμερον, ἐστάθησαν οἱ πολυπράγμονες τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, πολλὰ ὀλίγοι ὁμως διετήρησαν τοὺς προλεχθέντας κανόνας, καὶ ὀλιγότατοι ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των· καὶ διὰ τοῦτο ἄλλος μὲν ἤλπισε νὰ τὴν εὔρῃ εἰς τὰ πλούτη, ἄλλος εἰς τὴν μάθησιν, ἄλλος εἰς τὴν πτωχείαν, ἄλλος εἰς τὴν φιλαυτίαν· μερικοὶ πάλιν, ἐξετάζοντες τὰ ἀνθρώπινα περιστατικά, καὶ ἀπαντοῦντες πανταχόθεν ἐμπόδια καὶ δυσκολίας, εἶπον ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχὴς κατ' οὐδένα τρόπον· ἄλλοι δέ, ὅπου δὲν ἔλαβον ἐπιμέλειαν νὰ ἐρευνήσωσι ὅσον ἐχρειάζετο τὴν ὑπόθεσιν, ἀπεφάσισαν εὐθὺς εὐθύς, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι εὐτυχεῖς.

Ἀνάμεσα, λοιπόν, εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον τοσούτων στοχασμῶν, ἄλλο, βέβαια, δὲν ἤμπορεῖ τινὰς νὰ καταλάβῃ, εἰμὴ μόνον ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου στέκεται εἰς τὸ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος, καὶ ἐξακολούθως, μὴν ἤμπορῶντας νὰ εἶναι κατὰ πάντα εὐχαριστημένος, οὔτε κατὰ πάντα εὐτυχὴς ἤμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ.

Ὅθεν, διὰ νὰ εὐτυχήσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅσον περισσότερον εἶναι δυνατόν, πρέπει πρότερον νὰ ἐξαλείψῃ ὅσας αἰτίας τῆς δυσαρρεσκείας του ἤμπορέσῃ, δηλ. νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν θέλησίν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουσιν ὅλοι τὰς αὐτὰς θελήσεις, εἶναι ἀναγκαῖον οἱ ὀλιγότεροι νὰ ὑπακούουν εἰς τὴν θέλησιν τῶν περισσοτέρων καὶ μὴν ὄντας δυνατόν νὰ εἶναι ὅλοι εὐτυχεῖς, κὰν νὰ εἶναι οἱ περισσότεροι.

Ἡ εὐτυχία μας λοιπόν κρέμαται ἀπὸ τὴν διοίκησιν, ἡ ὁποία ἤμπορεῖ νὰ μᾶς καταστήσῃ εὐτυχεῖς

μόνον τότε, όταν ἀρέσκη τῶν περισσοτέρων. Διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐξετάσῃτε μαζί μου, ἀνάμεσα εἰς τὰς τόσας διοικήσεις, ὅπου τὴν σήμερον ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι, ποία εἶναι ἡ καλλιοτέρα, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει σᾶς φανῆ δύσκολον, ἐπειδὴ ἤξεύρετε τὸν τρόπον, ὅπου σᾶς προεῖπον, τῆς δοκιμῆς τῆς. Ἀφοῦ δὲ εὔρομεν τὴν καλλιοτέραν διοίκησιν, τότε θέλομεν καταλάβει καὶ τί ἐστὶ ἐλευθερία, περὶ ἧς ὁ λόγος, καὶ πόσων ἀξίων κατορθωμάτων καὶ ἀρετῶν εἶναι πρόξενος, καὶ τέλος πάντων εἰς τί συνίσταται ἡ ὁμοιότης καὶ ἡ ὁμόνοια· ὅπου βεβαιωθέντες εἰς αὐτά, νὰ προσπαθῆσωμεν νὰ τὰ ξαναποκτήσωμεν, καὶ νὰ ἀναλαμπρύνωμεν τὸ Γένος μας, τὸ ὁποῖον ἡ τυραννία τόσον ἡμαῦρωσεν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεπροικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ τὸ λογικόν, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου συγκρίνει τὰ πράγματα ἀναμεταξύ των, καὶ προκρίνει ἀπὸ αὐτὰ ὅποιον τὸν ὠφελεῖ περισσότερο, ἔχει δὲ μίαν κλίσιν πρὸς τὸ βελτίον, ὅπου πάντοτε τὸν παρακινεῖ, εἰς ὅποιανδήποτε κατάστασιν ἤθελεν εἶναι, νὰ ζητῇ μίαν καλλιοτέραν· ὁ πρῶτος τοῦ λοιποῦ καὶ ἀναγκαιότερος στοχασμὸς εἶναι τὸ νὰ διαφυλάξῃ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ τὴν διαυθεντεύσῃ ὅσον ἡμπορεῖ ἀπὸ κάθε ἐναντίον.

Ἔως ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἡμπόρεσε νὰ τραφῇ καὶ νὰ διαυθεντευθῇ μόνος του, ἕως τότε ἐσώθη ἡ φυσικὴ ζωὴ, καὶ βέβαια ἡ εὐτυχεστέρα διὰ ἡμᾶς τοὺς θνητούς. Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἕνας ἔκραξεν πρὸς βοήθειάν του τὸν ἄλλον, τὸ φυσικὸν σύστημα ἐτελείωσεν, καὶ εὐθὺς ἤρχισεν, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, τὸ ἐλεινὸν θέατρον τῶν ἀνθρωπίνων περιστάσεων.

Ἴσως τινὰς ἤθελεν ἐρωτήσῃ, πόθεν προῆλθεν ἡ ἀνάγκη, ὅπου ἐβίασεν τὸν ἄνθρωπον νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρ' ἄλλου· ἀλλὰ ἤθελεν εἶναι τὸ ἴδιον νὰ ἐρωτοῦσε τινὰς, διὰ ποῖον τέλος καὶ διὰ τί τὸ ὑπέριστατον Ἦν ἐκτίσει τὴν οἰκουμένην. Ἡ μεγαλειτέρα ἀμάθεια εἶναι, ἀδελφοί μου, τὸ νὰ θέλῃ τινὰς νὰ μάθῃ ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἡμπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Ὅθεν, ὅποιος γνωρίζει τὰ ὅσα δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὰ παραιτεῖ, εἶναι ὁ σοφώτερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἔπαυσεν, ὡς εἶπον, τὸ πρῶτον σύστημα τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ἦτον ἀντὶ τῶν νόμων, ἡ γῆ ὅλη ἀντὶ τῶν πολιτειῶν, καὶ ἡ θέλησις καθενὸς ἀντὶ τῶν ἡθῶν, ἀφοῦ, λέγω, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠθέλησεν νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τὴν σημερινὴν τροφήν, ἀλλ' ἐζήτησε νὰ προητοιμασῇ καὶ διὰ τὴν αὐριον, καὶ ἀφοῦ τέλος πάντων ἀπεφάσισε νὰ ζῆσῃ μαζί μὲ ἄλλους, ἔχασε τὴν ἀληθὴ εὐτυχίαν, καὶ ἐγένεε δούλος ὄχι μόνον τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων ἀψύχων πραγμάτων.

Πρώτη λοιπὸν ἐστάθη, ἡ ἀναρχία νὰ φανερωθῇ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εὐθὺς ὁ δυνατότερος ἄρχισε νὰ δώσῃ νόμον τοῦ ἀδυνάτου, καὶ οἱ περισσότεροι νὰ ἀρπάζωσι τὸ δίκαιον ἀπὸ τοὺς ὀλιγοτέρους: ἐκεῖ φόνοι, ἐκεῖ ἀδικίαι, ἐκεῖ τέλος πάντων μύρια ἀναγκαῖα πλημμελήματα ἕως τότε ἀγνωρίστα. Εἶδεν ἡ ἀνθρωπότης τὸ καλὸν ὅπου ἔχασεν, ἀλλὰ δὲν τῆς ἦτον πλέον δυνατόν νὰ τὸ ξαναποκτήσῃ, καὶ ἀναγκαίως ἐχρειάσθη νὰ βασανισθῇ ὄχι ὀλίγον καιρὸν, ἕως ὅπου ἡ σκιά τοῦ θρόνου ἤρχισε νὰ ἀπομωράνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδοὺ ἡ μοναρχία ἐμφανίσθη, ἡ ὁποία ὡς πρόξενος καὶ γεννήτρια τῆς πολιτικῆς ἀνομοιότητος τῶν ἀνθρώπων, μετ' οὐ πολλοῦ μεταβληθεῖσα εἰς τυραννίαν, ἔφερεν εἰς τὴν γῆν ὅλα τὰ κακὰ ὅπου ἡμποροῦσεν νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἴδου ὁ τύραννος, ὡς ἡμίθεος, νὰ δίδῃ τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ χαρίζῃ τὴν ζωὴν ὅσων δὲν θανατώνει. Ἴδου τὰ ἐλαττώματα, ὄχι πλέον μισητά, ἀλλὰ ἐπαινετά, καὶ ἐπιθυμητά. Ἴδου ἡ ἀδικία μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιάν, νὰ καταπατῇ τὴν ἀρετὴν, καὶ νὰ διώκῃ τὴν δικαιοσύνην. Ἴδου...

Ἀλλὰ, τέλος πάντων, αὐτὰ τὰ ἴδια κακὰ, καὶ ἀνυπόφοροι δυστυχίαι ἐδίδαξαν τὴν ἀνθρωπότητα νὰ εὔρη μίαν διοίκησιν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάπαυσίν της καὶ τὴν εὐτυχίαν της· αὕτη εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνη ἡ διοίκησις, ὅπου ἐγὼ θέλω νὰ τὴν ὀνομάσω Νομαρχίαν, ἡ ὁποία, ὅσον περισσότερο οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὴν εὐτυχίαν των, τόσον αὕτη στερεοῦται καὶ φυλάττεται ἀμετάτρεπτος, οὐσα ἡ ὑστερινὴ μεταμόρφωσις, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τῶν διαφόρων διοικήσεων, καὶ ἡ μόνη πρόξενος τῆς ἀρετῆς, τῆς ὁμοιότητος, καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Πολλάκις βλέπομεν, νὰ μὴν ἀκολουθοῦν τὸν εἰρημένον κανόνα εἰς τὰς μεταβολὰς των αἱ διοικήσεις, αὐτὸ ὅμως προέρχεται ἀπὸ διαφόρους αἰτίας, ὅπου τὸ παρὸν θέμα δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐκτεταμένην των διήγησιν. Φθάνει μόνον νὰ ἤξεύρῃ καθείς, ὅτι ὅποιαδήποτε διοίκησις πρέπει νὰ εἶναι μία ἀπὸ τὰς

ειρημένως τέσσαρας, τὰς ὁποίας ὡς γενικὰς κρίνω, καὶ ὅτι ἡ ὑστερινὴ εἶναι ἢ καλλιοτέρα καὶ ἀρμοδιωτέρα πρὸς τὸ ἡμέτερον εὖ ζῆν.

Αὐτὴν λοιπὸν ἄς ἐξετάσωμεν ὅσον δυνηθῶμεν ἀκριβέστερα· καὶ βέβαια εἰς αὐτὴν θέλομεν εὔρει τὴν ἐλευθερίαν διασωσμένην, καὶ ἐξακολουθῶς, τὴν εἴσοδον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν. Ἡ νομαρχία, ἀδελφοί μου, εὐρίσκεται τόσον εἰς τὴν δημοκρατίαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, αἱ ὁποῖαι εἰς ἄλλο δὲν διαφέρουσι, εἰμὴ μόνον, ὅτι ἡ μὲν δημοκρατία κλίνει εἰς τὴν ἀναρχίαν, ἡ δὲ ἀριστοκρατία εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ἡ ὁποία πολλάκις εἶναι χειροτέρα καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν τυραννίαν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς διοικήσεις σώζεται ἡ Ἐλευθερία, ἀδιάφορος εἶναι ἡ ἐκλογή. Ὅθεν, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, καὶ κατὰ τὸ κλίμα, ποτὲ μὲν προτιμᾶται ἡ μία, ποτὲ δὲ ἡ ἄλλη.

Ἀλλὰ τί ἐστὶ ἐλευθερία; Εἰς τὴν ἀναρχίαν, ὧ Ἕλληνες, ἐλεύθεροι εἶναι μόνον οἱ ἰσχυρότεροι, εἰς μὲν εἰς τὴν μοναρχίαν, οὐδεὶς δὲ εἰς τὴν τυραννίαν, καὶ ὅλοι εἰς τὴν νομαρχίαν. Ὅθεν, κατὰ μὲν τοὺς πρώτους ἡ ἐλευθερία ἄλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ ἡ ἐκτέλεσις τῆς θελήσεως τοῦ καθενός, ἔπειδὴ, εὐρισκόμενοι χωρὶς νόμους, καὶ χωρὶς κριτὰς, ὁ μὲν ἄρπαξ ὀνομάζει τὰς ἀρπαγὰς τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐλευθερίας του, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἄσωτος τὰς ἀσωτίας του, καὶ ὁ κακὸς τὰς κακίας του.

Κατὰ δὲ τοὺς δευτέρους, ὡσὰν ὁποῦ ἐπώλησαν τὴν ἐλευθερίαν τους ἑνός, ἄλλο δὲν ἐννοοῦσι μὲ αὐτὴν τὴν λέξιν, εἰμὴ τὰς προσταγὰς τοῦ κυρίου των, καὶ εἶναι μόνον ἐλεύθεροι διὰ τὸν ὑπακούωσι. Ὁ τύραννος δὲ καὶ οἱ δοῦλοι του ἀγνοοῦσι παντάπασιν τοιαύτην λέξιν, ἔπειδὴ ποτὲ δὲν τὴν ἐδοκίμασαν, διὰ τὸ ἔχουν ἰδέαν περὶ αὐτῆς.

Ὑπὸ τῆς νομαρχίας, τέλος πάντων, ἡ ἐλευθερία εὐρίσκεται εἰς ὅλους, ὡσὰν ὁποῦ ὅλοι κοινῶς τὴν ἀφιέρωσαν εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους διέταξαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, καὶ ὑπακούοντάς τους καθεὶς ὑπακούει εἰς τὴν θέλησίν του, καὶ εἶναι ἐλεύθερος. Ἴδου λοιπὸν, ὁποῦ κατ' αὐτοὺς ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ ὑπακοὴ εἰς τοὺς νόμους, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἄλλο δὲν εἶναι ἡ ἐλευθερία παρὰ ἡ αὐτὴ νομαρχία. Αὐτὴ εἶναι, ἀγαπητοί μου, ἐκείνη ἡ ἐλευθερία, ὁποῦ ἄλλοι μὲν ἀστοχάστως ἐνόμιζον τὴν ἀπώλειαν, ἄλλοι δὲ παραφρόνως τὴν ἀπειθειαν, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὡς ἡ ἀπαιδευσία ἐδίδασκε τὸν καθένα, ἀφευκτα ἀποτελέσματα τῆς δουλείας, ἡ ὁποία ἐβαρβάρωσεν τοὺς ἀνθρώπους, κατέφθειρεν τὰ ἦθη, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἡμεῖς διαφέρομεν τόσον ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, ὁποῦ εἰς μερικοὺς φαινόμεθα ἀλλοτρίου γένους.

Φεῦ! ποῦ εἶσαι, ἐλευθερία ἱερά! ποῦ νόμοι! ποῦ νομοδόται! Ὅσον γνωρίζομεν τὴν ἀληθῆ σημασίαν σου, τόσον αὐξάνει ὁ πόθος μας εἰς τὸ νὰ σὲ ἀπολαύσωμεν. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μήτηρ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, σὺ ὁ στῦλος τῆς δικαιοσύνης, σὺ ἡ πηγὴ τῆς εὐτυχίας. Ἐ, πόσον καλὸν λείπει ἐκείνων, ὁποῦ σὲ ὑστεροῦνται! Πόσον θέλουν κλαῦσαι ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν σὲ ἐγνώριζον!

Ἡμεῖς δέ, ναὶ ἱερά Ἐλευθερία, μὲ τοὺς ὀδόντας μας θέλομεν συντριψίει τὰς ἀλύσους μας, διὰ τὸ νὰ τρέξωμεν πρὸς ἀπάντησίν σου. Εἶναι ἀδύνατον αἱ ἑλληνικαὶ ψυχαὶ νὰ κοιμηθοῦν πλέον εἰς τὴν ληθαργίαν τῆς τυραννίας! Ὁ λαμπρὸς ἦχος τῶν ἀρμάτων των πάλιν θέλει ἀκουσθῆ πρὸς κατατρόπωσιν τῶν τυράννων των, καὶ ταχέως.

Ἀλλὰ, πρὶν εἰσέλθω εἰς τὴν ἐπαρίθμησιν τῶν καλῶν τῆς αὐτῆς νομαρχίας, κρίνω ἀναγκαῖον νὰ σᾶς φανερώσω τι προλαβόντως περὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦτο διὰ τὸ νὰ μὴν ἀπατηθῶσιν ὅσοι ἠθέλαν νομίσει νὰ εὐρῶσιν εἰς αὐτὴν τὴν διοίκησιν μίαν ἀπόλυτον ὁμοιότητα.

Τρεῖς εἶναι λοιπὸν αἱ αἰτίαι τῆς ἀνομοιότητος τῶν ἀνθρώπων, ἀδελφοί μου, ἀγκαλὰ καὶ αὐτοὶ νὰ διαφέρωσι κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἡ πρώτη ἀπὸ αὐτὰς εἶναι ἡ ἰδία φύσις, ἡ ὁποία ἄλλους μὲν ἔκαμεν δυνατῆς κράσεως, καὶ ἄλλους ἀδυνάτου, ἐχάρισε μερικῶν περισσότερον πνεῦμα, καὶ ἄλλων τινῶν ὀλιγότερον, καὶ οὕτως οἱ ἄνθρωποι διαφέρουσιν ἐν πρώτοις ἀναμεταξύ των κατὰ φυσικὸν τρόπον.

Ἡ δὲ δευτέρα εἶναι ἡ ἀνατροφή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾶ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν σοφίαν, ἥτοι τὰ καλὰ ἦθη. Ὅθεν, οἱ ἄνθρωποι διαφέρουσιν ἀκόμη καὶ κατὰ τὰ ἦθη.

Ἡ τρίτη, τέλος πάντων, εἶναι ἡ τύχη, καὶ οὕτως ὁ πτωχὸς διαφέρει ἀπὸ τὸν πλούσιον.

Ἡ ἀναρχία, λοιπόν, κατέστησε κατ' ἀρχὰς τὴν ἀπλὴν φυσικὴν ἀνομοιότητα ἀνυπόφορον, καὶ ἐξακολούθως ἢ μοναρχία, καὶ μετ' αὐτῆς ἢ τυραννία, ἠθέλησαν νὰ μετριάσουν ὅπως οὖν τὴν φυσικὴν ἀνομοιότητα, καὶ αἰφνιδίως ἐπροξένησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἀκατάστατον καὶ φοβερὰν ἀνομοιότητα τῶν ἡθῶν τε καὶ τῆς τύχης, ὅπου θεωρῶντας τὴν σήμερον τινὰς τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ἀνατριχιάζη ἀπὸ τοιοῦτον ἐλεινὸν θέαμα, εὐρίσκοντας πολλὰ μεγαλειότεραν διαφορὰν ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον εἰς ἄλλον, παρὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἓνα ζῶον¹.

Ἄλλο μέσον δὲν ἦτον λοιπὸν νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς τόσον κακὴν κατάστασιν εὐρισκομένην, παρὰ μία καλὴ διοίκησις, καὶ διὰ τοῦτο ἢ νομαρχία, χωρὶς νὰ θελήσῃ ματαιῶς νὰ κάμῃ ὅλους δυνατούς, ὅλους πεπαιδευμένους, ὅλους πλουσίους, ἢ τὸναντίον, ἐμετρίασε μόνον μὲ τοὺς νόμους τὴν φυσικὴν ἀνομοιότητα, καὶ τόσον καλῶς ἐξίσωσε τὰς λοιπὰς, ὥστε ὅπου ἔκαμε νὰ χαίρωνται οἱ ἄνθρωποι μίαν ἐντελῆ ὁμοιότητα, ἀγκαλὰ καὶ κατὰ φύσιν ἀνόμοιοι. Αὐτὴ ἔδωκεν εὐθὺς τόπον τῶν δυνατῶν, νὰ διαυθεντεύσουν τὴν πατρίδα των, ἐπαρηγόρησεν τοὺς ἀδυνάτους, μὲ τὸ σκῆπτρον τῆς δικαιοσύνης, ἐδίδαξε τοὺς ἀτάκτους νὰ εὕρωσι τὴν εὐτυχίαν των εἰς τὴν χρηστοθήειαν, ἐβράβευσε τοὺς καλοθεεῖς, καὶ τέλος πάντων, χωρὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἀκατάστατον τοῦ συμβεβηκότος, ἐτίμησε μόνον τὴν ἀξιότητα τοῦ ὑποκειμένου, καὶ οὕτως μὴ καταφρονουῖσα τὸν πτωχόν, ἀπεδίωξε ἀπὸ τὸν πλούσιον τὴν λύσσαν τῶν χρημάτων.

Καὶ ἰδοὺ, πάραυθα, ὁ στρατιώτης νὰ γίνηται ἥρωας, ὁ πολίτης νὰ κερδίζῃ τὴν ζωοτροφίαν του, χωρὶς νὰ ζημιώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὁ πτωχὸς νὰ μὴ βλέπῃ τὴν πτωχείαν του ὡς ἀτιμίαν, καὶ ὁ πλούσιος νὰ μὴ στοχάζεται πλέον τὰ πλούτη του ὡς ἀρετοδοχεῖον, ἀλλ' ἀπαξάπαντες νὰ εὐρίσκωσι τὴν εὐχαρίστησιν των χωρὶς τὸν παραμικρὸν κόπον, καὶ νὰ εὐτυχῶσι.

Διότι, εἶναι φανερόν, ὅπου ὅταν ὁ ἀδύνατος δὲν βλάπτεται ἀπὸ τὸν δυνατόν, δὲν τὸν θλίβει ἢ ἀδυναμία του, ὁ πτωχὸς δέ, βλέποντας τὴν ἀδιαφορίαν τῶν λοιπῶν εἰς τὰ τυχηρὰ ἀποκτήματα, δὲν τὸν λυπεῖ ἢ ὑστέρησίς των, καὶ οὕτως ὅλοι εὐρίσκονται εὐχαριστημένοι, συνζῶσι ὅμοιοι, καὶ ἐλεύθεροι, ὡς ἀδελφοὶ τινες εἰς τὸν πατρικὸν των οἶκον, καὶ καθὼς τοῦτοι διαυθεντεύουσι τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς ἀγαπῶσι, οὕτως καὶ ἐκεῖνοι χύουσι τὸ αἷμα των διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος των καὶ διὰ τὴν φύλαξιν τῶν νόμων των.

Οἱ νόμοι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων εἰς τὴν νομαρχίαν χαίρονται οἱ ἄνθρωποι μίαν ἀπόλυτον πολιτικὴν ὁμοιότητα, ἀγαπητοὶ μου, εἶναι εἰς τὴν διοίκησιν, ὡς ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα· αὐτοὶ δίδουσιν τὴν κίνησιν εἰς τὰ πολιτικὰ σώματα, καὶ ὁ καλὸς νομοδότης εἶναι ὁ ἀξιώτερος καὶ τιμιώτερος τῶν ἀνθρώπων.

Διὰ τῶν καλῶν νόμων ἀποκαταστῶνται χρηστὰ τὰ ἦθη τῶν πολιτῶν, καὶ ὅσον περισσότερον εἶναι καλοθεῖς ὁ λαός, τόσον εὐκολοτέρως ὑπακούονται οἱ νόμοι. Αὐτοὶ ἐνώνοσι μὲ θαυμασίαν τέχνην, τὴν μερικὴν μὲ τὴν κοινήν ὠφέλειαν, καὶ προετοιμάζουσι τοὺς πολίτας εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν δόξαν, ἀπὸ τὴν πλέον τρυφερὰν ἡλικίαν των, διὰ μέσου μιᾶς ἀνατροφῆς, ἀληθοῦς καὶ γλυκείας.

Ἡ ἀνατροφή τῶν νέων εἶναι ὁ κυριώτερος στοχασμὸς τῶν νομοδότων. Ὁ θαυμασιώτερος καὶ νουνεχέστερος νομοδότης, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον κατὰ πάντα τρόπον, ἐστάθη βέβαια ὁ μέγας Λυκοῦργος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠπατήθη νὰ στοχασθῇ τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς ἔπρεπε νὰ ἦτον, ἀλλὰ γνωρίζοντάς τους ὁποίας λογῆς εἶναι, τοὺς ἀπεκατέστησε, ὅσον ἦτον τὸ δυνατόν, καλλιοτέρους.

Ἡ ἀνατροφή, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἶναι μία δευτέρα φύσις εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ, διὰ τοῦτο, πρέπει νὰ ἀρχίσῃ μαζί μὲ τὴν ζωὴν του. Ἡ Ἑλλὰς μᾶς παρασταίνει μύρια παραδείγματα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τῶν προγόνων μας. Τὰ γυμναστήρια ἦτον ἀνοικτὰ εἰς ὅλους, κοινῶς καὶ ἀδιαφόρως, πρὸς φωτισμὸν τῶν ὅλων.

Ἀλλὰ πῶς, ἴσως τινὰς ἤθελεν ἐρωτήσῃ, ἢμπορεῖ ἓνας πτωχὸς πατήρ νὰ δώσῃ τῶν τέκνων του μίαν τοιαύτην ἀνατροφήν; Ἐ! τοιαύτη ἐρώτησις ἤξεύρω ἀπὸ ποίους θέλει ἀρχίσῃ. Βέβαια, οἱ τοιοῦτοι εἶναι ὑπὸ τυραννίας.

Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅλοι οἱ πτωχοὶ πατέρες, ὅτι ὑπὸ τῆς νομαρχίας καθεὶς ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ καλά, καὶ χωρὶς νὰ εἶναι πλούσιος. Οἱ νόμοι προβλέπουν εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας. Τὰ τέκνα ὅλων εἶναι τῆς πατρίδος τέκνα, καὶ αὐτὴ τὰ ἀνατρέφει, τὰ γυμνάζει, καὶ τὰ προκόπτει, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὰ τὴν ἀγαπῶσι διὰ εὐγνωμοσύνην, καὶ διὰ τοῦτο, τέλος πάντων, προτιμᾶται αὐτὴ ἢ διοικήσεις, ἢ ὅποια ὄχι μόνον δὲν ἔχει τὰ κακὰ, ὅπου φυλάττουσιν αἱ ἄλλαι, ἀλλὰ καὶ πλημμερεῖ ἀπὸ καλά, καλὰ ἐπιθυμητὰ, ὠφέλιμα, καὶ ἀναγκαῖα.

Ποῖος δὲν καταλαμβάνει τώρα, ἀδελφοί μου, ὅτι εἰς τὴν νομαρχίαν μόνον εὐρίσκεται ἡ εὐτυχία μας, καὶ ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ὁμοιότης εἶναι τὰ πρῶτα καὶ κύρια μέσα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας; Βέβαια, οὐδεὶς. Πολλοὶ ὅμως, ἂν καὶ καταλαμβάνουσι, ὅτι καλὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐλευθερία, δὲν ἡμποροῦσι νὰ καταλάβωσι, μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, πόσον ἀναγκαῖα εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ διὰ τοῦτο, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκροασθῆτε.

Ὁ Ζεὺς, λέγει ὁ φιλόσοφος ποιητὴς Ὅμηρος, ὕστερεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ λογικοῦ ἀπὸ ἓνα λαὸν ὑποδουλωμένον, εἰς τρόπον ὅπου φαίνεται φανερῶς, ὅτι ἐνόμιζεν τοὺς δούλους νὰ εἶναι μιᾶς διαφορτικῆς φύσεως, καὶ πολλὰ κατωτέρας ἰκανότητος ἀπὸ τοὺς ἐλευθέρους. Τόσον δὲ ἀναγκαῖαν τὴν ἐλευθερίαν ἔκρινε εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπου χωρὶς αὐτὴν δὲν μποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ ἄνθρωπος.

Ἡ ἐλευθερία λοιπὸν, ὦ Ἕλληνες, εἰς ἡμᾶς εἶναι, ὡς ἡ ὄρασις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐλεύθερος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσῃ τὴν διαφορὰν τοῦ ἀπὸ τὸν δούλον, καὶ ἐξακολούθως εἶναι ἀναγκαῖον πρᾶγμα εἰς τὸν δούλον νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ μισήσῃ τὴν δουλείαν, καὶ νὰ τὴν ἀποστραφῆ.

Ἄς μὴν σᾶς φανῆ λοιπὸν παράξενον, ἂν ὁ σκλάβος δὲν γνωρίζει παραχρῆμα τὴν ἠδύτητα τῆς ἐλευθέρου ζωῆς. Αὐτός, ἡμπορεῖ νὰ παρομοιασθῆ εἰς ἓνα ἄρρωστον, ὁ ὅποιος ἀποστρέφεται κάθε νόστιμον φαγητόν, ὡσὰν νὰ μὴν ἦτο πλέον συνθεμένον ἀπὸ τὰ ἴδια πράγματα, ὅπου πρότερον τοῦ ἠρεσκον. Ἀναγκαῖα λοιπὸν τοῦ εἶναι ἡ ὑγεία.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι περισσότερον ἀναγκαῖα εἰς τὸν δούλον, ὅπου ἀσθενεῖ κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ μὴν γνωρίζοντας εἰς τί συνίσταται αὐτὴ ἢ πρόσκαιρος ζωὴ, ζῆ διὰ νὰ τρώγῃ, καὶ εἶναι ὡσὰν νὰ μὴν εἶναι.

Στοχασθῆτε, ἀγαπητοί μου, ὅτι, ὅποιας καταστάσεως καὶ ἂν εἶναι ὁ δούλος, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ εἶναι δυστυχής. Εἰ μὲν πλούσιος, φοβεῖται νὰ μὴν πτωχύνῃ, εἰ δὲ πτωχός, λυπεῖται, ὅτι νὰ μὴν εἶναι πλούσιος.

Ὁ ἐνάρετος ὑπὸ τῆς δουλείας χλευάζεται, ὁ φιλαλήθης δὲν εἰσακούεται, ἐκεῖ ἡ τιμὴ συνοδεύει μὲ τὴν πτωχείαν, ἡ ἀρετὴ μὲ τὴν ἀδιαφορίαν ἢ δυσπιστίαν, ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος εἶναι ἀφευκτὰ γεννήματα τῆς δουλείας, καὶ ἀποκαταστῶσι εἰς τὸν νοῦν τῶν δούλων τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν φιλίαν, καὶ αὐτὴν τὴν φιλανθρωπότητα, πάντως ἀνωφελῆ, καὶ πολλάκις ἐπιζήμια.

Πῶς λοιπὸν, εἶναι δυνατόν ὁ ταλαίπωρος δούλος, ὁ ὅποιος, ἀφ' οὗ ἐγεννήθη μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἄλλο δὲν ἔμαθε, παρὰ νὰ ὑποτάσσῃται εἰς ἓναν ἄλλον, πῶς, λέγω, ἡμπορεῖ νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ φύσις μᾶς ἔκαμεν ὅλους ὁμοίους, καὶ ὅτι οἱ νόμοι πρέπει νὰ βλέπωσιν ἀδιαφόρως ὅλους τοὺς πολίτας; Πῶς εἶναι δυνατόν ἐκεῖνος ὁ σκληροτράχηλος τύραννος νὰ στοχασθῆ ποτέ, καὶ νὰ καταπεισθῆ, ὅτι ὅποιος νομίζει νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸν θρόνον, διὰ νὰ γίνῃ μεγαλείτερος τῶν ἄλλων, ἀποκαταστεῖται ὑποδεέστερος;

Πῶς, τέλος πάντων, εἶναι δυνατόν, ἀγαπητοί μου, - ἔ! ταλαίπωρος ἀνθρωπότης! - πῶς εἶναι δυνατόν, λέγω, ἐκεῖνος ὁ σκλάβος, ὅπου πάντοτε τύπτεται, καὶ γυμνός, πεινασμένος, καὶ ἀδικημένος, ὑπακούει, ὡς οἱ βόες τῷ γεωργῷ, κατὰ χρέος καὶ κατὰ συνήθειαν, συχνάκις δὲ ὁ κύριος εἶναι ποταπότερος τοῦ δούλου, πῶς, λέγω, εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσῃ αὐτός, ὅτι αὐτός ὁ ἴδιος πρέπει νὰ εἶναι ἐν μέρος τοῦ ὅλου, καὶ ὅτι ἡ ζωὴ του χρησιμεύει εἰς ὅλους, καὶ ὅτι ὁ θάνατός του;... πῶς, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ ἀγαπήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, ὄντας δούλος, καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποκτήσεώς της;

Φεῦ! αὐτὸς βέβαια, νομίζει, καὶ ἀφεύκτως νομίζει, ὅτι ἐγεννήθη σκλάβος, καὶ οὔτε τολμῆ καν νὰ

κακοτυχήση τὴν γένναν του. ὦ, πῶς ἤθελε μείνει ἐκστατικός ὁ τοιοῦτος, ἂν ἕνας ἐλεύθερος ἤθελε τοῦ εἰπεῖ: τυφλὲ καὶ ἀνόητε ἄνθρωπε, μάθε ὅτι ἡ φύσις εἶναι μία, καὶ ὅτι δὲν διαφέρει εἰς οὐδὲν ὁ τύραννός σου ἀπὸ ἐσένα. Τὰ περιστατικὰ καὶ ἡ κακὴ διοίκησις μόνον σὲ κατέστησαν τόσον διαφορετικόν, ὅπου σχεδόν, ὅσον διαφέρει ὁ χαλκὸς ἀπὸ τὸν ἀργυρον, τόσον καὶ σὺ διαφέρεις ἀπὸ τὸν κύριόν σου· ἀνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νοός σου, δύστυχε θνητέ, ἴδε ὅτι ὁ οὐρανὸς βρέχει διὰ ὅλους, ἡ γῆ βλαστάνει διὰ ὅλους, τὰ φυσικὰ χαρίσματα εἶναι κοινὰ, καὶ σὺ, ταλαίπωρε, νὰ νομίζης ἕναν ἄλλον ὁμοίον σου ὡς ἕνα θεόν, νὰ τρέμης ἔμπροσθέν του, καὶ νὰ τοῦ πωλήσης τὸ ἀξιώτερον δῶρον τῆς φύσεως, τὴν ἐλευθερίαν σου! Πῶς ἠμπορεῖς.... καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Τί στοχάζεσθε νὰ ἤθελε τοῦ ἀποκριθῆ ὁ σκλάβος, ὦ ἀγαπητοί; Βέβαια, ἡ ἤθελε τὸν νομίσει τρελλόν, ἡ δὲν ἤθελε καταλάβει τίποτε· καὶ πῶς ἠμποροῦσεν, ἂν διὰ μίαν στιγμὴν ἤθελε γνωρίσει τὴν ἀλήθειαν, νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀλύτους του; Πῶς ἦτον δυνατόν νὰ ἰδῆ ὁ φυλακωμένος ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς φυλακῆς του, καὶ νὰ μὴν φύγῃ; Ἀδύνατον, βέβαια, ἤθελεν εἶναι ἕνα παρόμοιον.

Ἴδου λοιπόν, πόσον ἀναγκαῖα εἶναι ἡ ἐλευθερία εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ εἶναι του. Ὁ δοῦλος, ἀδελφοί μου, δὲν γίνεται ποτὲ ἐλεύθερος, ἂν δὲν γνωρίσῃ τί ἐστὶ ἐλευθερία, καὶ ὅστις ἀγνοεῖ τὴν ἐλευθερίαν, ἀγνοεῖ τὸ εἶναι του. Ὁ δοῦλος, πιστεῦσατέ μοι το ἀδελφοί, ποτὲ δὲν στοχάζεται, ὅτι εἶναι ὁμοῖος μὲ τὸν κύριόν του, ἀλλὰ εἶναι σχεδόν βέβαιος, ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι δοῦλος, καὶ ἐκεῖνος κύριος. Βαβαί!

Πῶς φλογίζεται ὁμως ἡ καρδιά ἐκείνων, ὅπου γνωρίζουσι τὴν ἐλευθερίαν, καὶ δὲν τὴν ἔχουσι. Ἐκεῖνοι ἀληθῶς τυραννοῦνται, καὶ ἐξακολουθῶς ἐκεῖνοι μόνον γνωρίζουσιν ἐντελῶς τὴν ἀνάγκην τοιοῦτου καλοῦ. Εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ ἐλπίζωσιν οἱ ὑπόδουλοι λαοί, ἐπειδὴ αὐτοὶ τρόπον τινὰ μετριάζουσι τὴν ἀσχημότητά των, ὡς μερικὰ κτίρια μίαν καταδαφισμένην πόλιν στολίζουσι.

Αὐτοὶ λοιπόν, ἂς διδάξουσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂς καταπέσωσι μίαν φορὰν τοὺς ἀγαπητοὺς μου Ἕλληνας νὰ γνωρίσωσιν, ὅτι μόνη ἡ δουλεία εἶναι πρόξενος τῶν ὅσων κακῶν αὐτοὶ πάσχουσι, καὶ ἂς καταλάβουν πόσον τοὺς εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐλευθερία, διὰ νὰ ζήσωσι ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ χωρὶς αὐτὴν δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔχουσι οὔτε δικαιοσύνην, οὔτε ὁμοιότητα, οὔτε ἀγάπην, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδεμίαν ἀρετὴν. Τὸναντίον δέ, εἰς τὴν ἐλευθέραν ζωὴν ἡ ἀξίότης τιμᾶται, ἕκαστος συμπολίτης εὐρίσκει τὸ καλὸν του εἰς τὸ καλὸν τῶν ἄλλων. Ἐκεῖ, καθεὶς εἶναι μέρος τοῦ ὅλου, ἐκεῖ ἡ ἀρετὴ δοξασμένη, ἐκεῖ ἡ ἀνδρεία γνωρισμένη, ἐκεῖ ἡ ἀγαθότης ἐνεργημένη, ἐκεῖ ἡ φιλία φυλαττομένη, ἐκεῖ ἡ τιμὴ ἀξιοτίμητος, ὁ κριτὴς ἀπροσωπόληπτος, ὁ κρινόμενος μόνος, νόμοι οἱ διαυθεντευταί, νόμοι οἱ δικασταί, ἡ ἀθωότης ἀπτόητος, ἡ τιμωρία δικαία, ἡ ἀντίμειψις κοινὴ, καὶ μύρια ἄλλα χρηστὰ κατορθώματα, ὅπου χάριν συντομίας δὲν ἀναφέρω.

Καὶ ποῖος δὲν βλέπει πόσον εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐλευθερία; Ὁ ἐνάρετος θέλει γνωρίσει τὴν ἀνάγκην καὶ θέλει προκρίνει τὴν ἐλευθέραν ζωὴν, ὅπου βλέπει νὰ εἶναι ἡ ἀρετὴ τιμημένη καὶ δοξασμένοι οἱ ἐνάρετοι. Ὁ γενναῖος τῆ ψυχῆ, καὶ αὐτὸς δὲν θέλει εὗρει δισταγμόν, βλέποντας τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς νὰ αἰωνιάζωσι τὰ ὀνόματα τῶν γενναίων ἀνδρῶν, καὶ τῶν ἡρώων.

Ποῖος, ὅποιασδήποτε καταστάσεως, τέλος πάντων, δὲν θέλει γνωρίσει τὸ μέγα ὄφελος τῆς ἐλευθέρως ζωῆς; Εἰς αὐτὴν ὁ πραγματευτὴς εὐρίσκει ἀσφάλειαν εἰς τὸ ἔχειν του· ὁ τεχνίτης ἔπαινον εἰς τὰ ἔργα του καὶ ποιήματά του· ὁ ὑπανδρευμένος βεβαιότητα εἰς τὴν τιμὴν του· ὁ νέος εὐρύχωρον ὁδὸν εἰς τὸ νὰ διευθύνῃ τὴν φυσικὴν κλίσιν του, καὶ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀγχίνοιάν του· ὁ στρατιώτης ἔχει ἀναμφίβολον τὴν εὐεργεσίαν εἰς τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις του· ὁ πτωχὸς δὲν φοβεῖται ἀτιμίαν, ἀλλ' εὐρίσκει συμπάθειαν καὶ βοήθειαν εἰς τὰς δυστυχίας του, καὶ οὐχὶ ὑβρεῖς καὶ ἀνυποληψίαν· τέλος πάντων, κάθε καλὸς ἄνθρωπος βλέπει φανερὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐλευθέρως ζωῆς, καὶ μόνον ὁ κακὸς θέλει προκρίνει τὴν ὑπόδουλον· αὐτὸ εἶναι φανερόν, ἀδελφοί μου, καὶ ἐσεῖς πολλὰ καλὰ πρέπει νὰ τὸ καταλάβητε.

Ὦντας φανερόν λοιπόν, ὅτι μόνον ἡ ἐλευθερία ἀποκαταστει τοὺς ἀνθρώπους ἐναρέτους, καὶ ἐμφυτεύει εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν πολιτῶν τὴν ἀμιλλαν πρὸς τὸ εὖ πράττειν, διὰ τοῦτο εἰς μόνον τὰς ἐλευθέρως πολιτείας γεννῶνται τὰ μεγάλα ὑποκείμενα, καὶ ἰδοὺ τὸ πῶς ἡ ἐλευθερία εἶναι πρόξενος τῶν μεγάλων κατορθωμάτων.

Και καθὼς ἐν ἄνθος εὐώδες, ὅταν γεννᾶται ἀνάμεσα εἰς τὰ δάση, ὅπου κανεὶς δὲν τὸ βλέπει, ἢ καταβιβρώσκειται ἀπὸ τὰ θηρία, ἢ κατασῆπεται ἀπὸ τὸν καιρὸν, τοιούτης λογῆς ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὰς ὑποδουλωμένας πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας, ὅταν εὐρίσκεται κανένα ἄξιον ὑποκείμενον, μὴν ἔχοντας τὸν τρόπον νὰ ἐμφανισθῇ, ἀποθνήσκει, χωρὶς τινὰς νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξιοτήτά του.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἱστορία παντελῶς σχεδὸν, ἢ πολλὰ σπανίως μᾶς ἀναμνήει ὑποκείμενα ἄξια, ὑπὸ τῆς δουλείας, τὸναντίον δὲ πλουσιοπαρόχως ἐξιστορεῖ μύρια ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν ἐλευθέρων πολιτειῶν, ὡσὰν ὅπου μία ἐλευθέρη πολιτεία εἶναι πρὸς τὰ ἄξια ὑποκείμενά της, ὡς ἐν καλλιεργημένον περιβόλεον πρὸς τὰ ἄνθη του, τὰ ὁποῖα καὶ γνωρίζονται, καὶ χρησιμεύουσι, καὶ ἐπαινῶνται.

Ἀλλὰ, πόσας φορὰς πρέπει νὰ ἐκφωνήσω, ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀναγκαιότερα καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὑπαρξιν εἰς τὸν ἄνθρωπον! Αὐτὴ γὰρ ἀποκαταστει γλυκεῖαν τὴν ζωὴν, αὐτὴ γεννᾷ διαυθεντεντάς τῆς πατρίδος, αὐτὴ νομοδότας, αὐτὴ ἐναρέτους, αὐτὴ σοφούς, αὐτὴ τεχνίτας, καὶ αὐτὴ μόνον, τέλος πάντων, τιμᾷ τὴν ἀνθρωπότητα.

Πόσοι, ἄραγε, ἄνδρες ἄξιοι γεννῶνται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καθὼς γεννῶνται, οὕτως καὶ ἀποθνήσκουν, μὴν ἔχοντας τὰ ἀναγκαῖα μέσα εἰς τὸ νὰ κατορθώσουν μεγάλα πράγματα2.

Ὡ Ἕλληνες! οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ τιμοῦσι τοὺς ἀξίους ἀνθρώπους, καὶ ζῶντας καὶ μετὰ θάνατον, ζῶντας μὲν, μὲ τὸ κοινὸν σέβας, μὲ τοὺς ἀληθεῖς ἐπαινούς, μὲ γενναῖα βραβεῖα, μὲ ἐνδόξους στεφάνους, ὅπου προσφέρουσιν εἰς αὐτούς, θανόντας δὲ, μὲ τὴν αἰώνιον μνήμην.

Εἰς τοὺς ναοὺς, εἰς πυραμίδας, εἰς στύλους, εὐρίσκεται ἐγκεχαραγμένον τὸ ὄνομά των, καὶ καθεὶς βλέπει πάντοτε τὸν θανόντα ἥρωα, ἢ ζωγραφισμένον, ἢ εἰς ἄγαλμα, καὶ βλέποντάς τον, εὐκόλως παρακινεῖται εἰς τὸ νὰ δουλεύσῃ πιστῶς τὴν πατρίδα του, καὶ μετὰ πάσης χαρᾶς νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του διὰ τὴν σωτηρίαν της. Κάθε συμπολίτης θεωρῶντας τὴν μορφήν τοῦ θανόντος ἥρωος, λέγει εἰς τὸν ἑαυτὸν του: ἔ! ἄμποτες νὰ ἀποκατασταθῶ καὶ ἐγὼ ἄξιος τοιαύτης δόξης, καὶ νὰ ἀθανάτισω τὸ ὄνομά μου.

Ἀλλ' εἰς τὴν νομαρχίαν φθάνει μόνον ὁ πόθος πρὸς τὸ εὖ πράττειν, καὶ μύρια εἶναι τὰ μέσα τῆς ἐπιδόσεως, καὶ ἀναμφίβουλα. Ποῦ νὰ εὔρη τινὰς τοιαύτην ἄμιλλαν ὑπὸ δουλείας; Πῶς νὰ ἀποκτήσῃ δόξαν ὁ ἐνάρετος, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀρετὴ καταφρονεῖται καὶ ἀτιμάζεται; Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτων καὶ πρὸς κατάπεισιν, παρακαλῶ τοὺς ἀναγνώστας νὰ λάβωσιν μόνον εἰς τὰς χεῖρας των τὴν ἱστορίαν τῶν προγόνων μας. Αὐτὴ εἶναι ἕνας καθρέπτης ἀψευδῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Δι' αὐτῆς φωτίζεται ὁ ἀμαθής, καὶ ὁ στοχαστικὸς δι' αὐτῆς προβλέπει σχεδὸν τὰ μέλλοντα, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ὅταν εὐρίσκονται εἰς τὰς ἰδίας περιστάσεις, πάντοτε ὅλοι κάμνουσι τὰ ἴδια πράγματα.

Ἄς λάβῃ ἐπὶ χεῖρας λοιπὸν ὁ δύσπιστος τὸν ἀξιάγαστον Πλούταρχον, καὶ Ξενοφῶντα τὸν ἡδύτατον, διὰ νὰ μάθῃ πόσα ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἠμπορεῖ νὰ πράξῃ εἰς ἐλευθέρην πολιτείαν, καὶ νὰ ἰδῇ ἐν ταυτῶ, ὅτι ὅσα φαίνονται ἀδύνατα εἰς τοὺς δούλους, μόλις εἶναι δύσκολα εἰς τοὺς ἐλευθέρους καὶ μεγαλοψύχους ἄνδρας.

Ἡ ἱστορία, ἀδελφοί μου, πάλιν σᾶς τὸ ξαναλέγω, εἶναι τὸ εὐκολώτερον μέσον εἰς τὸ νὰ καταλάβητε πόσων μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος ἡ ἐλευθερία. Αὐτὴ, τέλος πάντων, ἡ ἱστορία εἶναι ὁ πλέον σοφὸς διδάσκαλος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἀγαπῶσι νὰ μάθωσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μάλιστα οἱ νῦν Ἕλληνες, ὅπου τοσαύτην ἔχουσι χρεῖαν.

Ἀνάμεσα εἰς πολλὰ ἄλλα ἀποτελέσματα τῆς ἐλευθερίας, ὅπου θέλουσι σᾶς προξενήσῃ θαυμασμόν, ὧ ἀδελφοί μου, ὅταν ἀναγνώσετε τὰς νίκας τῶν προγόνων μας, καὶ συγκρίνετε τὴν ποσότητά των μὲ τὴν ποσότητα τῶν ἐχθρῶν των, βέβαια θέλετε μείνει ἔκθαμβοι, καὶ ἴσως ἴσως τινὲς θέλει ἀμφιβάλλουσι. Αφήνοντας λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ ὅσα ἄλλα, ὅπου θέλει σᾶς φανοῦσι παράξενα, ἀγαπῶ μόνον νὰ σᾶς εἰπῶ τι προλαβόντως περὶ τοῦ πολέμου, ἀγκαλὰ καὶ νὰ μὴν εἶναι ὁ τόπος τοιαύτης ὁμιλίας εἰς τὸν παρόντα λόγον, οὔτε ἐγὼ ἰκανὸς ὅσον χρειάζεται εἰς τὸ νὰ τὴν ἐκφράσω, μ' ὅλον τοῦτο ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς δυσαρέση.

Ὁ πόλεμος ποτὲ μὲν εἶναι δίκαιος, ποτὲ δὲ ἄδικος, καὶ αὐτὸ κρίνεται ἀπὸ τὰς αἰτίας, ὅπου τὸν προξενοῦν. Εἶναι δίκαιος, παραδείγματος χάριν, ὅταν κινεῖται πρὸς διαυθέντευσιν τῆς ἰδίας ζωῆς καὶ ἐλευθερίας, ἄδικος δὲ, ὅταν ἕνας φθονερός καὶ ἄρπαξ, συναθροίζοντας μαζί του, ἢ διὰ χρημάτων, ἢ διὰ τινων ἄλλων οὐτιδανῶν μέσων, τινὰς κακοτρόπους καὶ κακοήθεις ἄνδρας, ὁρμεῖ ἐναντίον τῶν ἰδίων του συμπατριῶτων, κλέπτει, ἀρπάζει, λεηλατεῦει καὶ ἀσπλάγχχνως καταφθείρει τὸ πᾶν, διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν λύσσαν τῆς φιλαργυρίας του, ἢ τῆς κενοδοξίας του.

Ἄν θελήσωμεν νὰ ἀνέβωμεν εἰς τὴν παλαιότητα τῶν ἀπελθόντων αἰώνων, καὶ νὰ ἐξετάσωμεν μὲ ἀκρίβειαν τὰ συμβεβηκότα τῶν ἀνθρώπων, θέλομεν εὖρει βέβαια τὸν πόλεμον τόσον παλαιόν, ὅσον τὴν αὐτὴν ἀνθρωπότητα, καὶ θέλομεν ἰδεῖ, ὅτι διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἐχρησίμειυσεν διὰ νόμος, ἐπειδὴ ὁ καθεὶς ἐκδικεῖτο μόνος του, καὶ οὕτως, ἀπὸ τὸν πόλεμον ἄδικον, τοῦ ὁρμήσαντος, ἐγεννήθη ὁ πόλεμος δίκαιος, τῆς διαυθεντεύσεως.

Εἶναι ὁμῶς ἀναντίρρητον, ὅτι, ὑποθέτοντας τρεῖς ἄνδρας τῆς αὐτῆς δυνάμεως, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, οἱ δύο ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ νικήσουν τὸν ἕνα. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη λοιπὸν ἐδίδαξε εἰς τοὺς ὀλιγοτέρους μυρίους τρόπους καὶ τέχνας πρὸς διαυθέντευσίν των ἐναντίον τῶν περισσοτέρων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ζωὴ τῶν τεχνῶν, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἶναι μεγάλη καταπολλὰ, διὰ τοῦτο καὶ ἡ νηπιότης αὐτῶν εἶναι μακρὰ· ὅθεν ἐχρειάσθησαν πολλοὶ αἰῶνες, ἕως τὸν καιρὸν τῶν Αἰγυπτίων, Περσῶν, καὶ τέλος πάντων τῶν ἀξίων προγόνων μας Ἑλλήνων, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ τέχνη τῆς διαυθεντεύσεως σμικρύνουσα τὸν φόβον εἰς τοὺς ὀλιγοτέρους, καὶ αὐξάνουσα τὰς δυσκολίας εἰς τοὺς περισσοτέρους, ἐσύστησεν, τρόπον τινὰ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς, τὴν θαυμασίαν ἐπιστήμην ἢ τέχνην τῆς τακτικῆς. Διὰ μέσον δὲ τῶν κανόνων αὐτῆς καὶ ἐνασχολήσεως μερικῶν ἀξιολόγων ὑποκειμένων ἀπεκατεστάθη τόσον ἐντελής εἰς τοὺς Ἑλληνας, ὅπου διὰ πολλοὺς αἰῶνας ἐνίκησαν ἐχθροὺς δεκαπλασίως μεγαλειτέρας ποσότητος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐξακολουθῶς ἐτρόμασαν σχεδὸν ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Αἱ νίκαι τῶν ὀλιγοτέρων ἐναντίον τῶν περισσοτέρων, ἤμποροῦν νὰ παρομοιασθῶσι εἰς τὰ πειράματα τῆς μηχανικῆς, εἰς τὰ ὅποια ἐκεῖνος ὁ θεατῆς, ὅπου ἀγνοεῖ τὰς αἰτίας, μένει ἐκθαμβος. Ποῖος ἀπὸ αὐτοὺς θέλει πιστεύσει τὸν μηχανικόν, ὅπου λέγει ὅτι μὲ ἓν βᾶρος ἕως δέκα, σηκώνει ἓν ἄλλο ὡς δέκα χιλιάδες; Ἀναγκαῖον, λοιπὸν, εἶναι νὰ τοὺς καταπείσῃ μὲ παραδείγματα καὶ ἀποδείξεις· οὕτως καὶ εἰς τὴν τακτικὴν, λέγοντας ἕνας ἀρχιστράτηγος, ὅτι οἱ δέκα πολλάκις νικοῦσι τοὺς ἑκατόν, δυσκόλως θέλουν πιστεύσει οἱ ἀγνοοῦντες τὴν αὐτὴν τέχνην· πλὴν φέροντας αὐτῶν χίλια παραδείγματα τόσον τῶν παλαιῶν, καθὼς καὶ τῶν νέων, ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ καταπεισθῶσι⁴.

Ἐγὼ ὁμῶς παραιτῶ τὰ περισσότερα χάριν συντομίας, μάλιστα ὅπου παρεμπρὸς θέλει παρησιασθῶσι διάφοροι αἰτίαι εἰς τὸ νὰ ἀποδείξω τὴν διαφορὰν τῶν ἐλευθέρων στρατευμάτων ἀπὸ τῶν ὑποδουλωμένων, καὶ μόνον τὸ παράδειγμα τοῦ Λεωνίδα θέλω ἀναφέρει, τὸ ὁποῖον ἀρκετῶς ἀποδεικνύει τὴν γενναιότητα καὶ μεγαλοψυχίαν, ὅπου ἡ ἐλευθέρη ζωὴ ἐμφυτεύει εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, οὔσαι αὐταὶ αἱ δύο ἀρεταὶ ἢ πρώτη καὶ ἀναγκαιοτέρα βᾶσις τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης.

Αὐτός, λοιπὸν, ὁ μέγας Λεωνίδας, εὐρισκόμενος μὲ δύο χιλιάδας εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ βλέποντας τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν του Περσῶν νὰ πλησιάσῃ, εὐθὺς ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος πατρίδος του, καὶ οὕτως ἐκλέξας μόνον τριακοσίους Σπαρτιάτας, ἀνέπεμψεν τοὺς λοιποὺς εἰς τὰ ὀπίσω, ἔπειτα ἔστρεψεν πρὸς τοὺς τριακοσίους καὶ τοὺς εἶπεν:

«Δεῦτε, ἀδελφοί μου! ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας κρέμαται σήμερον ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν μας. Ἄς μὴν δειλιάσῃ τινὰς ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν· αὐτοί, ἂν εἶναι πολλοί, εἶναι ὁμῶς ἀνανδροὶ καὶ θηλυμανεῖς. Οἱ βάρβαροι θέλουν τρομάξῃ, ἀφοῦ ἴδουσι τοὺς Ἑλληνας νὰ ὁρμήσουν ἐναντίον των. Ἄς υπάγωμεν λοιπὸν. Ἡ δόξα τοιαύτης ἐπιχειρήσεως δὲν εἶναι καθημερινή, ἀλλὰ σπανίως συμβαίνει· ἄς μὴν χάσωμεν τοιαύτην τιμὴν, ἄς αἰωνιάσωμεν τὰ ὀνόματά μας, καὶ ἄς εὐφημίσωμεν τὴν πατρίδα μας. Ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ θυσιασθῶ δι' αὐτήν, καὶ ἐσεῖς εἰσθε συμπατριῶται μου, οὔτε ἄλλῶς ἠμπορεῖτε νὰ στοχασθῆτε, οὔτε διαφορετικῶς ἀπὸ ἐμένα. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀληθοῦς πολίτου πρέπει νὰ τελειώῃ ἢ διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, ἢ μὲ τὴν ἐλευθερίαν του». Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐκφράσω τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκείνου τοῦ ἥρωος, καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον τῶν ἐπακολουθῶν αὐτοῦ; Τὰ τοιαῦτα, ὧ Ἑλληνας, δὲν γράφονται, οὔτε

διηγούνται, αλλά μόνον αισθάνονται.

Ὅθεν, μόλις οἱ λοιποὶ τὸν ἄφησαν νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, καὶ λαμβάνοντας καθεὶς τὰ ἴδια ἄρματα, ὁμοθυμαδὸν καὶ μετ' ἀνήκουστον ἀνδρείαν, ὥρμησαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Οὐτε ἄλλο ἔβλεπον παρὰ τὴν δόξαν τῆς νίκης, τὴν χαρὰν τῶν συμπατριῶτων των, τὴν ἀνανδρίαν τῶν ἐχθρῶν των, καὶ τὴν ἀθανασίαν τοῦ ὀνόματός των. Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπέκτεινον πλῆθος βαρβάρων, καὶ φονευθέντες μετὰ τὰ ἄρματα εἰς τὰς χεῖρας ἕως εἰς τὸν ὕστερον, ἠτοίμασαν εἰς τοὺς συμπατριῶτας των τὴν ἐντελῆ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν των, οἵτινες φοβηθέντες ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων, μόλις ἐτόλμησαν νὰ δοκιμάσουν τὴν ἀνδρείαν τῶν λοιπῶν.

Οὕτως δὲ ἡ γενναία ἀπόφασις τοῦ ἀειμνήτου Λεωνίδα ἔγινεν πρόξενος τῆς καθολικῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνυποφόρου ἐντροπῆς τῶν βαρβάρων. Ὡς τῆς μεγαλοψυχίας σου, θαυμάσιε Λεωνίδα, ὦ τῆς λαμπρᾶς σου τύχης, πανολβία Ἑλλάς! Ἴδου ὁ καρπὸς τῶν καθημερινῶν ἀγῶνων τῶν τέκνων σου. Ἴδου τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα τῶν φοβερῶν νόμων τοῦ μεγάλου Λυκούργου. Ἴδου, τέλος πάντων, ὁ σκοπὸς τῶν γυμνάσεων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων οἱ πολῖται διὰ παντὸς εὐρίσκοντο εἰς ἕνα πόλεμον, ὁ ὁποῖος, ἀγκαλὰ καὶ πλαστός, ἐδίδασκε ὅμως μετὰ μεγάλην εὐκολίαν τὰ ἀναγκαιότερα μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, ἡ ὁποία ἐνωμένη μετὰ τὴν μεγαλοψυχίαν ἔφερεν εἰς τέλος καὶ ἐπίτευξιν τὰ πλέον δύσκολα ἐπιχειρήματα.

Ἡ τακτικὴ εἰς τὸ στράτευμα, ὦ ἀδελφοί μου, εἶναι ὡς ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἶναι βεβαιωμένον ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους πολεμάρχους, ὅτι δέκα χιλιάδες στρατιῶται καλῶς γυμνασμένοι καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ ἀρχιστράτηγον ἄξιον, ἠμποροῦν νὰ νικήσουν εἴκοσι χιλιάδας ἐχθροῦς, καὶ περισσοτέρους τῆς ἰδίας ἀνδρείας, πλὴν ἀμοίρους τῆς τακτικῆς.

Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀρμάτων δὲν εἶναι, βέβαια, τόσον εὐκόλος, ὅσον τινὲς ἴσως νομίζουσι, ἀλλὰ μάλιστα μία ἀπὸ τὰς πλέον δυσκολωτέρας. Ὡς, πόσον οἱ προπάτορές μας ἠγωνίζοντο, ἐκ νεαρᾶς των ἡλικίας, διὰ νὰ μάθωσιν τὴν πολεμικὴν τέχνην! Διὰ μέσου λοιπὸν αὐτῆς οἱ ὀλιγότεροι νικῶσι τοὺς περισσοτέρους, ἢ σπανιότης ὅμως τῶν μεγάλων ἀρχιστρατῆγων ἀρκετῶς ἀποδεικνύει τὴν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τινὰς ἀξίως τοιοῦτον ὄνομα, καὶ ἀκούσατε τὴν αἰτίαν.

Ὁ ἀληθὴς ἀρχιστράτηγος πρέπει νὰ ἐνώσῃ εἰς πολλὰ φυσικὰ χαρίσματα πολλὰς ἀρετὰς καὶ μαθήσεις. Πρέπει, λέγω, ἐν πρώτοις νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν σταθερὰν καὶ ἀφοβον, διὰ νὰ μὴ δειλιάσῃ εἰς ὅποιονδήποτε κίνδυνον ἠθελεν εὐρεθῆ, καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην, ὅσα ἠμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος· νὰ εἶναι ἀγχίνους, διὰ νὰ προβλέπῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ βουλὰς τοῦ ἐχθροῦ· νὰ εἶναι ἄοκνος, διὰ νὰ προλαμβάνῃ κάθε εὐκαιρίαν, καὶ ἕως τὴν παραμικρὰν, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸν πόλεμον συχνάκις συμβαίνουν, καὶ αἱ παραμικραὶ ἀμέλειαι, πολλάκις, προξενοῦν μεγάλας καταστροφὰς.

Νὰ εἶναι δίκαιος καὶ φιλαλήθης, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θάρρος καὶ ἀγάπην τῶν στρατιῶτων του. Πρέπει νὰ τιμᾷ καὶ νὰ βραβεύῃ τὴν ἀξιότητα, εἰς ὅποιον ὑποκείμενον ἠθελεν τὴν ἐπιτύχει, διὰ νὰ παρακινήσῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης καὶ τοὺς παραμικροτέρους.

Νὰ παιδεύῃ κατὰ τοὺς νόμους, καὶ ἄνευ προσωποληψίας τινὸς τὸν πταιστήν, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὸν πρὸς τὸ κακὸν στοχασμὸν ἀπὸ αὐτοῦς. Νὰ ἀκροάζεται τὰς γνώμας ὅλων, καὶ νὰ διορθῶνῃ τὰ ἴδια σφάλματα, διὰ νὰ λατρεύεται, νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀπὸ τοὺς πιστοῦς του στρατιῶτας, καὶ τέλος πάντων νὰ γνωρίζῃ τὸν τόπον τοῦ πολεμικοῦ θεάτρου, ὡς τὸ ἴδιόν του ὀσπίτιον, διὰ νὰ ἀποφεύγῃ κάθε ἐνεδραν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νὰ ἀπατᾷ τοὺς στοχασμοὺς του.

Ὁ ἐντελής ἀρχιστράτηγος πρέπει ἀκόμη νὰ γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐχθρῶν του, καὶ τὰς φυσικὰς κλίσεις των, νὰ γνωρίζῃ κατὰ μέρος τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν, καὶ τὴν ἀξιότητά του, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅλας τὰς στρατιωτικὰς γυμνάσεις, τῆς τε ἵππικῆς καὶ τοῦ πεζοῦ στρατεύματος, καὶ τοῦτο διὰ νὰ προστάξῃ ὀρθῶς, καὶ νὰ ὑπακούεται εὐθύς. Ὡσὰν ὁποῦ ὅποιος ἀρχιστράτηγος ἢ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου μεγάλου ἐπαγγέλματος ἄνθρωπος, δὲν ὑπακούεται, τὰς περισσοτέρας φορὰς τὸ σφάλμα εἶναι ἐδικόν του, ἐπειδὴ ὅποιος ἠξεύρει νὰ προστάξῃ, ἀναμφιβόλως καὶ ὑπακούεται.

Τοιαῦται γυμνάσεις καὶ μαθήσεις, μὲ πολλὰς ἄλλας, ὅπου χάριν συντομίας δὲν ἀναφέρω, ἐνεργοῦντο μὲ πᾶσαν προσοχὴν καὶ τελειότητα παρὰ τῶν προγόνων μας, καὶ αὐταὶ ἐσύνθετον τὴν τέχνην τοῦ πολέμου, ἤτοι τὴν τακτικὴν.

Περὶ δὲ τῶν στρατιωτῶν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζουν, διὰ τῆς πράξεως, ἐντελῶς, τὴν γύμνασιν τῶν ἀρμάτων, καὶ νὰ βαδίζουν τακτικῶς, νὰ ὑπακούουν εὐθύς εἰς τὰς προσταγὰς τῶν ἀρχηγῶν, αἱ ὅποια πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν βραχύλογοι.

Τέλος πάντων, πρέπει νὰ εἶναι συνηθισμένοι εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν κάθε κόπον, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα διὰ μέσον τῆς καλῆς διοικήσεως μόνον ἀποκτῶνται, καὶ μόνῃ ἡ ἐλευθερία εἶναι πρόξενος καὶ πρώτη αἰτία τῶν μεγάλων κατορθωμάτων.

Ἡ τακτικὴ ὁμῶς δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ ἡξέυρη τινὰς πῶς νὰ πολεμήσῃ εἰς ἀνοικτὴν πεδιάδα, ἐπειδὴ ἤθελεν ἀποκατασταθῆ καθ' ὅλου ἀνωφελής, ὅταν ὁ ἐχθρὸς ἤθελεν εὐρεθῆ περισφαλισμένος εἰς ἓνα κάστρον, ἢ περιφυλαγμένος μέσα εἰς δύσβατα ὄρη καὶ δάση. Ὅθεν, ἡ τακτικὴ περιέχει τὰ τοῦ πολέμου ἅπαντα, καὶ μᾶλλον τὰ περὶ τῆς διαυθεντεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν χρεῖα εἶναι ἡ τέχνη μόνῃ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς δυνάμεως, ἢ καὶ νὰ τὴν ὑπερέβῃ.

Ἡ διαυθέντευσις εἶναι, λοιπόν, τὸ δυσκολώτερον μάθημα τῆς τακτικῆς, καὶ διὰ μέσου τῆς καλῆς διαυθεντεύσεως, συχνάκις οἱ ἑκατὸν δὲν νικῶνται ἀπὸ τοὺς χιλίους. Ἡ νίκη στέκεται, ὡς καθεὶς τὸ ἐννοεῖ, εἰς τὸ νὰ θέσῃ τινὰς ἀπέναντι τοῦ δυνατοῦ τὸ δυνατότερον, ἀλλ' ἡ τέχνη μόνῃ διδάσκει τὸν ἀρχιστράτηγον νὰ τὰ γνωρίσῃ.

Δι' ὃ τῶν ἀρμάτων ἡ ἐπιστήμη εἶναι διεξοδικωτάτη, καὶ χρειάζεται ἐν πόνημα ὄχι μικρὸν περὶ αὐτῆς, διὰ τὸ ὅποιον οἱ νῦν Ἕλληνες μεγάλην χρεῖαν ἔχουσι καὶ ἀμποτες κανένας φιλογενῆς νὰ τὸ κατορθώσῃ, διὰ νὰ μάθωσιν ὅλοι, πόσον ἡ τέχνη τοῦ πολέμου εἶναι μεγάλη, καὶ νὰ κλαύσουν πικρῶς, βλέποντες τοὺς ἑτεροφύλους, οἵτινες ἐδανείσθησαν τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, νὰ μᾶς καταφρονῶσι τόσο καὶ ἀψηφίζωσι. Ἀλλὰ δι' ὀλίγον θέλουσι χαρῆ εἰς τὴν ἀγνωμοσύνην των, ἐλπίζω.

Ἡ διαυθέντευσις τῶν Σουλιῶτων κατὰ τοῦ τῆς Ἡπείρου τυράννου, ἀρκετῶς θέλει τοὺς ἀποδείξει, ὅτι ἡ Ἑλλάς γεννᾷ ἀκόμη Λεωνίδας καὶ Θεμιστοκλεῖς. Ὡ, πόσον θέλουν μείνει ἐκθαμβοὶ, ὅταν ἀναγνώσουν τὰ θαυμαστὰ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Φώτου, ἐκείνου, λέγω, τοῦ ἥρωος τοῦ Σούλιου καὶ ὄλων τῶν Σουλιῶτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοψυχία, καὶ ὁ ζῆλος περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος των, ἀθανάτισαν τὸ ὄνομά των, καὶ ἔφερον εἰς ἀπελπισμὸν χιλίας φορὰς τὸν ἐχθρὸν τοὺς τύραννον, τὸν ἀχρειέστατον λέγω Ἀλῆ!

Ἡ Ἑλλάς, οὐχί! οὐχί! δὲν εἶναι πάντως ὑστερημένη ἀπὸ μεγάλους ἀνθρώπους· ἡ διαυθέντευσις των διὰ δεκαπέντε χρόνους, περιέχει τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἡρωϊκὰς πράξεις, ὥστε παράδοξον ἤθελε φανῆ καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἂν δὲν εἴμεθα μάρτυρες αὐτόπται τῶν κατορθωμάτων των. Αὐτοὶ ἦτον μόνον χίλιοι καὶ διὰ τὸσους χρόνους καθημερινῶς σχεδὸν συνεκρότουσαν πολέμους μετὰ τοῦ τυράννου ἐχθροῦ των, ὁ ὁποῖος, διὰ πολλὰς φορὰς, ἐκινήθη ἐναντίον των μὲ ἕως δεκαπέντε χιλιάδας στρατεύματα, καὶ πάντοτε ἐνικήθη.

Ἐπρεπε, βέβαια, νὰ ἔζη ὁ Θουκυδίδης ἢ ὁ Ξενοφῶν, διὰ νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν πολέμων καὶ τὰς κακίας αὐτοῦ τοῦ αἰμοβόρου τέρατος, ὅπου, ἕως ἀπὸ τοὺς 1787 μέχρι τῆς σήμερον, δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ τυραννῇ τοὺς τάλαιπῶρους Ἡπειρώτας καὶ Θετταλοὺς, σκληρῶς καὶ ἀσπλάγχως. Αὐτός, ἀφοῦ ἤρπασε μὲ διάφορα πονηρὰ μέσα τὸ ἀνεξάρτητον κράτος τῆς Ἡπείρου καὶ Θετταλίας, καὶ γνωρίζοντας κατὰ πρᾶξιν τὰ πρὸς τὴν τυραννίαν δέοντα, ἐσκεπάσθη κατ' ἀρχὰς μὲ τὸ ἐνδυμα τῆς ὑποκρίσεως, καὶ οὕτως, πλανῶντας μὲ ψευδεῖς ἐπαίνους καὶ πλουσιοπάροχα ταξίματα τοὺς ἀρχοντας καὶ προεστούς, ἠπάτησεν σχεδὸν ὅλους, καὶ καθεὶς ἐνόμισε διὰ ὀλίγον καιρὸν, νὰ εὐρῆκεν εἰς αὐτὸν ἢ εὐκαρπὸς γῆ τῆς Ἡπείρου καὶ Θετταλίας καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἓνα διαυθεντευτὴν καὶ ἓνα πατέρα.

Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἀσπλάγχθος καὶ σκληρὸς τύραννος ἐστερέωσε τὴν δυναστείαν του, ἔρριψεν εὐθύς τὴν

σκέπην τῆς προσποιήσεως, καὶ παραχρῆμα ἐξατμήθη ὅλη ἡ δυσωδία τῆς τυραννίας του. Τότε οἱ Ἡπειρώται ἀνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀλλὰ, φεῦ! δὲν εἶδον ἄλλο, εἰμὴ τὸν φοβερὸν θρόνον τοῦ τυράννου ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς των. Κεχαυνωμένοι οὖν ἀπὸ τὴν τυραννικὴν μέθην, δὲν ἀπεφάσισαν ἐν καιρῷ νὰ συντρίψουν τοσοῦτον ζυγόν· ὅθεν καὶ ἠὔξησεν βαθμηδὸν καὶ ἐστερεώθη τόσον, ὥστε ὅπου ὁ ἴδιος τύραννος θαυμάζει διὰ τὴν ἀναισθησίαν τῶν δούλων του⁷. Οὔτε εἰς τὴν γενικὴν ἱστορίαν εὐρίσκεται παρόμοιός του. Ὡ, τῆς ταλαιπωρίας σου ἀνθρωπότης! ὦ, ἀνυπόφορος ἐντροπή! ὦ, θέαμα ἐλεεινόν.

Ἀνάμεσα ὅμως εἰς τὰς τυραννικάς του ψευδεῖς δόξας, ἴσως ἐνόμιζεν ὁ ὠμότατος τύραννος νὰ εἶναι ἀνίκητος, οὔτε νὰ ἐσώζετο πλέον εἰς τὴν γῆν τῆς δυναστείας του τινάς, ὅπου νὰ ἤθελεν τοῦ ἐναντιωθῆ. Ἀλλ' ἰδοῦ, τῆς ἐλευθερίας τὸ ξίφος, εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν γῆν, τοῦ ἀποδεικνύει τὴν φυσικὴν μικρότητα τῆς τυραννίας, καὶ τὸν ἀποκαταστῆ ποταπότερον τοῦ ἰδίου του τυραννικοῦ ὀνόματος. Δὲν τοῦ χρησιμεύουν πλέον, αἱ συνηθισμένοι του ἀπάται, οὔτε χρήματα, οὔτε δόλοι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διὰ παντὸς ἐνίκησεν καὶ κατέφθειρε τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀνοήτους ἐχθρούς του.

Ἐν μικρὸν χωρίον, τὸ προειρημένον λέγω θαυμαστὸν Σοῦλι, ἔφερον εἰς φῶς τὴν ἀλήθειαν, ὅπου οἱ ὑπὸ τῆς δουλείας ἀγνοοῦσι, ἦτοι τὴν μεγαλειότητα τῶν κατορθωμάτων τῆς ἐλευθερίας. Οἱ Σουλιῶτες, ἄνδρες συνηθισμένοι εἰς τὸν θεληματικὸν κόπον μιᾶς ἡσύχου ζωῆς, ἀνυπόδουλοι, ἐξ ἀρχῆς τῆς κατοικήσεώς των εἰς ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ βουνά, ἔζουν εὐτυχεῖς μακρὰ ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν καὶ κακοήθειαν τῶν διεφθαρμένων πολιτειῶν, ἀνδρεῖοι ὡς ἐλεύθεροι, φιλόξενοι ὡς Ἕλληνες, καὶ στρατιῶται ὡς διαυθεντευταὶ τῆς πατρίδος των. Αὐτοί, λέγω, οἱ ἥρωες, ἡ τιμὴ τῆς ὑποδουλωμένης Ἑλλάδος, καὶ βεβαία ἀρχὴ τε καὶ πρόξενος τῆς πλησίον ἐλευθερώσεώς της, παρακινούμενοι ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας καὶ πατρίδος των, ἐταπεινώσαν τὴν αὐθάδειαν τοῦ τυράννου, πολεμοῦντες τὸν ἀδιακόπως καὶ νικοῦντες τον, καὶ οὕτως ἐδιαυθέντευσαν διὰ δεκαπέντε χρόνους τὴν πατρίδα των, μὲ ἀνήκουστον θάρρος καὶ μεγαλοψυχίαν.

Τίς ἄλλη, παρακαλῶ, ἠμποροῦσε νὰ ἦτον ἡ αἰτία, εἰμὴ ὁ ἔρωσ τῆς ἐλευθέρας ζωῆς; Μήπως δὲν ἦτον καὶ ἄλλα χωρία εἰς τὴν Ἡπειρον, ἄξια νὰ ἐναντιωθῶσι τοῦ τυράννου; Διατί τάχατες ὅλα κλίνουν τὸν αὐχένα; Δὲν ἦτον, ἴσως καὶ μεγαλιότερα, καὶ εἰς ἰδίαν καλὴν τοποθεσίαν, καθὼς τὸ Σοῦλι; Ἐ! φανερὰ εἶναι, ἀδελφοί μου, ἡ αἰτία: ὅσα ὑποδουλώθησαν παρ' αὐτοῦ, ἦτον καὶ πρότερον ὑποδουλωμένα, καὶ μόνον ἄλλαξαν τύραννον. Τὸ Σοῦλι ὅμως, μόνον τὸ Σοῦλι, δὲν ὑποτάσσεται, ἀλλ' ἀψηφεῖ τὸν τύραννον· ὅσον ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν του, τὸν πολεμεῖ, τὸν νικᾷ, καὶ τὸν καταπατεῖ μὲ τοὺς πόδας του.

Εἰς αὐτὸ λοιπόν, ἄς στρέψουν τοὺς ὀφθαλμούς των οἱ δούλοι, διὰ νὰ καταπεισθῶν εἰς τὰ τερατουργήματα τῆς ἐλευθερίας. Εἰς αὐτὸ θέλουν ἰδεῖ ἐνθουσιασμένους ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς πατρίδος, οὐ μόνον τοὺς ἄνδρας καὶ νέους, ἀλλὰ καὶ τοὺς γέροντας, καὶ τὰ παιδιά καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίας γυναῖκας. Θέλουν ἀκούσει τὴν φοβερὰν φωνὴν τῆς θαυμαστῆς Μόσχως, ἡ ὁποία, ἀνάμεσα εἰς τὸν πολεμικὸν θόρυβον, πολεμοῦσα καὶ τρέχουσα, βλέπει ἔμπροσθέν της φονευμένον τὸν υἱὸν της, καὶ ἐγκαλιάζουσα μὲ ἐνθερμον ἀγάπην τὸ νεκρὸν σῶμα του: «καλότυχε, λέγει, σύ, ὦ υἱέ μου, ὅπου τόσον τιμίως ἀπέθανες. Τὸ ὄνομά σου ἐγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῆς ἀθανασίας». Ἀσπάζουσα δὲ τὸ αἵματωμένον ἡρωϊκὸν του πρόσωπον, χαίρεται διὰ τοιοῦτον διαυθεντευτὴν τῆς πατρίδος, ὅπου ἐγέννησε, καὶ λαβοῦσα τὸ ἰδίον του σπαθί, ὀρμεῖ κατὰ τῶν δειλῶν καὶ μισθωτῶν δούλων τοῦ τυράννου, καὶ ἐκδικεῖ τὸν θάνατόν του μόνῃ της.

Ἄς ἰδοῦν τὸν ἄλλον ἥρωα, ὅπου διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του παραδίδεται ἔκουσίως εἰς τὸν τύραννον διὰ ἐνέχυρον τῶν συνθήκων των μετ' αὐτοῦ, καὶ ὕστερον ἀπ' ὀλίγον καιρὸν, θέλοντας ὁ ἄπιστος τύραννος νὰ τὸν ξαρματώσῃ, αὐτὸς φονεύεται μόνος του.

Καί, τέλος πάντων, βλέποντες ἐν τόσον μικρὸν χωρίον, ἀπὸ μόνον χιλίους διαυθεντευτάς, χωρὶς τινα μάθησιν, οὔτε προητοιμασίαν, νὰ φυλάττεται σῶων διὰ τούτους χρόνους, ἐναντίον ἐνὸς τυράννου τόσον μεγάλου, ἄς συλλογισθοῦν προσεκτικῶς, ὁποίων μεγάλων κατορθωμάτων εἶναι πρόξενος ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄς βεβαιωθῶσι πλέον, ὅτι μόνον τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας φθάνει, διὰ νὰ δειλιάσῃ τὰς ἀνάνδρους καρδίας ὄλων τῶν μικρῶν τυράννων τῆς γῆς.

Ἦ! πόσον ἤθελε τὸ ἀποδείξει ἐμπράκτως, ὁ ἀείμνητος Ἕλληνας, ὁ Ἡρώας, ὁ μέγας, λέγω, καὶ θαυμαστός Ρήγας, ἂν μία ἀνέλπιστος προδοσία δὲν ἤθελε τὸν θανατώσει! Αὐτὸς ὁ ἀξιάγαστος ἀνὴρ ἦτον ἐστολισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ ὄλας τὰς χάριτας τῶν μεγάλων ὑποκειμένων, εὐφυῆς, ἀγχίνους, καὶ ἄσκνος, ὠραῖος τῷ σώματι, καὶ ὠραιότερος τῷ πνεύματι, δίκαιος, καὶ ἐξακολούθως, ἀληθῆς φιλέλληνας καὶ φιλόπατρις. Ἐξ ἀρχῆς οὖν ἐπιχειρήσθη τὸ ἐμπορικὸν ἐπάγγελμα εἰς ἀλλοτρίαν γῆν, ἀλλ' ὁ θεῖος ἔρωσ τῆς πατρίδος τοῦ Ἑλλάδος, τὴν ὁποῖαν ἔβλεπεν ὑπὸ δουλείας, τοσοῦτον ἀδίκως βασανιζομένην, μὴν συγχωρῶντας, εἰς τοιοῦτον ἄνδρα τοιαύτας μικρὰς ἀσχολίας, ἀνεβίβαζε τὰς ἐλπίδας τοῦ εἰς ἄκρον, καὶ ἔως ἀπὸ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν τοῦ προεμελέτει κατορθώματα ἡρωϊκά, καὶ μόνον ἀνέμενε τὴν ποθουμένην εὐκαιρίαν, διὰ νὰ τὰ βάλῃ εἰς ἔργον.

Ἦθεν, γνωρίζοντας τὴν χρειάν τῆς μαθήσεως, δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ ἀγωνισθῆ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθεν ἐντελῶς τὰς χρησιμωτέρας. Τότε λοιπὸν, ἤρχισε νὰ βάλῃ θεμέλιον εἰς τὸ μέγαλον κτίριον, ὅπου ἠτοίμαζε. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσύνθεσε εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, μὲ ἀκροτάτην σαφήνειαν, τοὺς δώδεκα Γεωγραφικοὺς Πίνακας τῆς Ἑλλάδος, καὶ διάφορα ἄλλα ἐπωφελεῖς πονήματα ἔδωκεν εἰς φῶς, ἰδίως ἀναλώμασι, πρὸς φωτισμὸν τῶν συναδελφῶν τοῦ Ἑλλήνων. Ἐπειτα δέ, συλλέγοντας τὸ ἔχειν τοῦ ὅλου, καὶ συνδρομητὰς ἐπιτυχῶν καὶ συνεργούς, ἠτοίμασε, κηδεμόνως καὶ μετὰ πάσης τῆς καλῆς τάξεως, ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καὶ εἰς ἀκμὴν ἔφερεν βεβαίως ἐπιδόσεως.

Ἀλλὰ, φεῦ, τῆς βασκάνου καὶ φθονερᾶς τύχης τῶν Ἑλλήνων! Ὅτε ὁ τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερωτῆς ἦτον ἔτοιμος διὰ νὰ μισέσῃ πρὸς κατατρόπωσιν τῶν τυράννων αὐτῆς, καὶ νὰ συνθλάσῃ τὰς ἀλύτους, ὅπου τὴν φυλάττουσιν ὑπὸ τῆς δουλείας, μὲ μίαν γενικὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν τλαιπῶρων συμπατριῶτων τοῦ, ὅταν λέγω ὁ ἄξιος Ρήγας βλέποντας τὰ πάντα ἔτοιμα, ὡς ἐβούλετο, ἐκαλοτύχιζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ, διὰ μίαν τόσον τιμίαν καὶ μεγάλην ἐπιχείρησιν, καὶ ἐπρόσμενε νὰ ἰδῆ ὀγλήγορα ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν, ἐξαλειμμένον δὲ τὸ ὀθωμανικὸν κράτος· ὅταν, τέλος πάντων, σχεδὸν βέβαιος διὰ τὸ καλὸν τέλος τοῦ ἔργου τοῦ, ἐστοχάζετο εἰς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν τῆς πατρίδος τοῦ, καὶ εὐφραίνετο, τότε ἕνας προδότης, ὁ οὐτιδανώτερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πλέον μιᾶρος σκλάβος τῆς γῆς, ἀναιτίως καὶ παραλόγως, τὸν παραδίδει εἰς χεῖρας τῶν τυράννων, καὶ ἡ Ἑλλάς χάνει εἰς αὐτὸν ἕνα ἀντιλήπτορα καὶ σωτήρα τῆς.

Ἀλλ' ἂν ἡ φθονερὰ τύχη ἔκλεψεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ζωὴν τοιοῦτου Ἡρώας, δὲν ἠμπόρεσεν ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀναγκαῖον καὶ φοβερὸν κρότον, ὅπου ἡ φήμη τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἀνέπεμψεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων, οὔτε ἠμπόρεσε, λέγω, νὰ ἐκλείψῃ εἰς τὴν ὄρασίν των τὴν λαμπρότητα τοιοῦτου ἔργου. Τὸ ἀθῶον αἷμα τοῦ Ρήγα προετοίμασε τὴν ταχεῖαν ἐξάλειψιν τῶν βαρβάρων τυράννων, καὶ ὀγλήγορα θέλουσιν ἐμφανισθῆ, βέβαια, οἱ ὄπαδοί τοῦ. Τότε δὲ θέλομεν ἀποδείξει ἐμπράκτως τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην μας, ὑψώνοντες εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος στεφάνους δόξης καὶ θριάμβους εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὡς ἀρχηγοῦ καὶ πρώτου συνεργοῦ εἰς τὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθέρωσιν.

Ἦτως, τινὲς τῶν Ἑλλήνων, μὴν στοχαζόμενοι εἰς βάθος τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, νομίζουσιν, εἰς τὸν ἑαυτὸν των, ὡς μάταιον τὸν σκοπὸν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Ἀφήνοντας λοιπὸν κατὰ μέρος ὅλους ἐκεῖνους τοὺς δυσχυρογνώμονας, οἵτινες δὲν καταπεύθονται, εἰμὴ εἰς τοὺς ἰδίους των στοχασμούς, καὶ, ἐξακολούθως, μὴν ἐξετάζοντας τὰς ἐτέρων γνώμας, μένουσιν πάντοτε σταθεροὶ εἰς τὴν ἀμάθειάν των, παρακαλῶ, ὅσους τὴν ἀλήθειαν ἀγαπῶσι νὰ μάθωσι, καὶ νὰ κρίνωσι δικαίως, νὰ συλλογισθοῦν ὅτι ἡ τύχη εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις ἔχει ἄκραν δύναμιν, ὡσὰν ὅπου τὸ παραμικρὸν συμβᾶν εἰς τὰς μεγάλας ὑποθέσεις δύναται πολλάκις νὰ ἀνατρέψῃ τὸ πᾶν, καὶ κανένα ἄλλο παράδειγμα δὲν μᾶς τὸ βεβαίως περισσότερον, ὅσον τὸ θλιβερὸν συμβεβηκὸς τοῦ Ρήγα.

Αὐτὸς ὁ ἀξιάγαστος ἀνὴρ, γνωρίζοντας ἀρκετῶς τὴν ποταπότητα καὶ δειλίαν τοῦ μιᾶροῦ συντρόφου τοῦ, τοῦ ἀχρειεστάτου, λέγω, προδότη τοῦ Οἰκονόμου, μὲ τσοαύτην ἐπιμέλειαν ἔκρυσεν εἰς αὐτὸν τὰ προμελετήματά τοῦ, ὅπου καθόλου ὁ χυδαιότατος δὲν ὑπαψίαζεν.

Ἀλλὰ, φεῦ, τῆς ἀτυχίας! Ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὸν μισευμὸν τοῦ Ρήγα, ἔφθασεν μία γραφὴ τοῦ, καὶ ἔπεσεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ προδότη τοῦ, ὁ ὅποιος, ἀνοίγοντάς τὴν, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτὴν σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ παραχρῆμα τρέχει καὶ τὸν προδίδει.

Ἴδου λοιπόν, ὅπου ἡ τύχη, ἤγουν μερικά ἀναγκαῖα συμβεβηκότα, ὅπου ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ προῖδῃ, ἀνέτρεψε καὶ ἠφάνισε ὅλα τὰ προμελετήματα καὶ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Ρήγα, καὶ ἐξακολούθως εἶναι βέβαιον, ὅτι ὅσον ἄξιος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀνθρώπος, δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ προῖδῃ τὰ πάντα, μάλιστα δὲ εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις ἡ τύχη ἔχει μέγαν μέρος, ὡς προεῖπον, καθὼς ὁ ἐσφαγιασμός τοῦ μεγάλου Ρήγα μᾶς τὸ βεβαίω.

Ἐπειδὴ, ἀγκαλὰ καὶ ἡ φρόνησις του νὰ ἐστάθῃ μεγάλη, ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης μόνον ἔφθασε, νὰ ἀφανίσῃ τὸν σκοπὸν του, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τῆς δουλείας. Ταχέως ὁμως, ἡ σάλπιγξ τῆς ἐλευθερίας θέλει ἀντιβοῆσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν, καὶ ἀφεύκτως, καθὼς κατωτέρω δειχθήσεται.

Ἴδου λοιπόν ὅπου ἀπεδείχθη, ἀγκαλὰ καὶ συντόμως, πλὴν μὲ σαφήνειαν καὶ ἀλήθειαν, τί ἐστὶ ἐλευθερία, ὅπόσον εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἀνθρώπινον εὐδαιμονίαν, καὶ ὅπόσων μεγάλων κατορθωμάτων πρόξενος. Τώρα δὲ φανερόν ἀποκαθίσταται τὸ ἀμέτρητον χρέος, ὅπου ἔχουσιν οἱ ἐλεύθεροι λαοί, εἰς τὸ νὰ τὴν διαυθεντεύωσι μὲ τὸ ἴδιον αἷμα των, καὶ τοιοῦτον χρέος, ὡς προερχόμενον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐκπληροῦσι παντοτινὰ καὶ μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν.

Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὡς Ἕλληνες, εἶναι τόσο γλυκεῖα ἀρετὴ, ὅπου μισητότερον πράγμα ἀπὸ τὸν ἀγνώμονα δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ τόσο εἶναι φυσικὴ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, ὅπου τὰ ἴδια ζῶα τὴν διατηρῶσι μὲ ἄκραν ἀκρίβειαν. Εἶναι δὲ ἓν χρέος τοῦ εὐεργετηθέντος ἢ εὐγνωμοσύνη, καὶ οὕτως εὐκόλως γεννᾶται εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν, ὡσάν ὅπου μύρια εἶναι αἱ χάριτες, ὅπου παρὰ τῆς πατρίδος τῆς χορηγοῦνται. Ἀλλά, διὰ νὰ καταλάβητε ὡς Ἕλληνες, εὐκολώτερα, τὴν μεγαλειότητα τοιοῦτου χρέους, καὶ τὴν ζέσιν μὲ τὴν ὁποῖαν οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ τὸ ἐκπληροῦσι, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ μάθητε πρότερον τὴν ἀληθὴ σημασίαν τῆς λέξεως «Πατρίς», καὶ τότε θέλετε καταλάβει, πόσον ἀναγκαῖα ἐξακολούθησι εἶναι ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα θαυμάσια ἔργα.

Πατρίς εἶναι μία λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ὅλοι κοινῶς ἐννοοῦσι τὴν γῆν, εἰς ἣν ἐγεννήθησαν, οἱ μόνον ἐλεύθεροι ὁμως δύνανται νὰ καταλάβωσι τὴν μεγάλην αὐτῆς σημασίαν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ δούλοι ἀδιαφόρως προφέρουσι τοιοῦτον ὄνομα. Ὡ! πόσον διαφέρομεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας οἱ ταλαίπωροι! Ἐκεῖνοι, ὅταν ὤμνουν εἰς τὴν πατρίδα των, ἔτρεμον, καὶ ἐφύλαττον τοιοῦτον ὄρκον μέχρι θανάτου, ἡμεῖς δὲ οὔτε κἂν διὰ ὄρκον νομίζομεν τοιαύτην λέξιν, καὶ αὐτό, ἀδελφοί μου, προέρχεται ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἢ ὁποῖα οὔσα ἀντικειμένη καθ' ὅλα εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ὅσα ἔργα εἰς τὴν μίαν δοξάζονται, εἰς τὴν ἄλλην καταφρονῶνται, καὶ ὅσα εἰς ἐκείνην πολλὰ εὐλαβοῦνται, εἰς ἐτούτην ὡς οὐδὲν λογιζονται.

Τὰ ὀνόματα, ἀγαπητοί μου, λαμβάνουν τὴν σημασίαν ἀπὸ τὴν ιδιότητα τῶν πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται. Ὅθεν, ἂν τινὰς δὲν γνωρίζῃ τὸ πράγμα, εἰς οὐδὲν τοῦ χρησιμεύει ἢ ὀνομασία του. Καὶ καθὼς ὁ ἐκ γενετῆς ἀόμματος, προφέροντας τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν χρωμάτων, οὐδὲν ἐννοεῖ, ἐπειδὴ δὲν εἶδε ποτὲ τὰ χρώματα, οὕτως καὶ οἱ νῦν Ἕλληνες μὲ τὸ «Πατρίς» ἄλλο δὲν ἐννοοῦσι, εἰμὴ τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθησαν, ἐπειδὴ τοὺς λείπει ἡ ἐλευθερία.

Ἡ λέξις «Πατρίς» ἐρέθιζε εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν προγόνων μας ὅλας τὰς ιδέας τῶν καλῶν τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς των. Καὶ διὰ τοῦτο, ὅλοι ὁμοῦ, εἰς τὴν πατρίδα των μόνον εὕρισκον τὴν εὐτυχίαν των, καὶ δι' αὐτὴν μόνον ἐφύλαττον τὴν ζωὴν των, τὴν ὁποῖαν ἐθυσίαζον εἰς κάθε τῆς χρεῖαν. Θαυμάζουν οἱ δούλοι, βλέποντες τοὺς ἐλευθέρους στρατιῶτας νὰ ἀψηφῶσι τοσοῦτον τὸν θάνατον, καὶ νὰ ὀρμῶσι μὲ ἀνέκφραστον θάρρος εἰς ἀπάντησίν του.

Δὲν μοῦ φαίνεται, λοιπόν, ἄχρηστον, νὰ σᾶς φανερώσω ἐν συντόμῳ τὰς αἰτίας, μάλιστα νομίζω, νὰ εἶναι ἀναγκαιότατον, διὰ νὰ μάθωσιν ὅσοι τὸ ἀγνοοῦσιν, ὅτι ὁ ἐλεύθερος ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν του, ὡς καὶ ὁ δούλος, καὶ περισσότερον. Ἄν δέ, εἰς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος του, μὲ τόσην ἀδιαφορίαν τὴν θυσιάζει καὶ μὲ εὐχαρίστησιν, αὐτὸ ἀκολουθεῖ μὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ περισσότερον τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν ζωὴν του, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, μὲ τὸ νὰ μὴν ξεχωρίζῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν ζωὴν του, τὸ

ὁποῖον εἰς τοὺς δούλους δὲν εὐρίσκεται.

Ἡ ὑπαρξίς, βέβαια, εἶναι κατὰ πολλὰ γλυκεῖα, καὶ ἡ ζωὴ εἶναι τὸ τιμιώτερον πρᾶγμα εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀνόητος, λοιπόν, ἤθελεν εἶναι ὁποῖος δὲν τὴν νομίζει τοιαύτην. Ἀλλά, πῶς τοσοῦτοι, διὰ μικρόν τι, κινδυνεύουν αὐτὴν τὴν ζωὴν των, καὶ οὐκ ὀλίγοι αὐτόκτονοι ἀποκαθίστανται; Ὅθεν, εἶναι φανερόν, ὅτι ἂν καὶ ἡ ζωὴ, εἶναι τὸ τιμιώτερον πρᾶγμα τοῦ ἀνθρώπου, ἢ εὐτυχία ὅμως καὶ τὸ καλῶς ἔχειν του εἶναι πολλὰ περισσοτέρας τιμῆς ἄξια καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του ζωὴν.

Ἡ ὑπαρξίς εὐφραίνει, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζῇ εὐχαριστημένος, καὶ ὅταν χωρὶς θλίψεις καὶ βάσανα, ἀπερνᾷ τὸν καιρὸν τῆς ὑπάρξεώς του ἐλευθέρως, μὲ ἡσυχίαν, χωρὶς κυρίους οὔτε τῶν ἔργων του, οὔτε τῶν λόγων του, τέλος πάντων, ὅταν ζῇ εὐτυχῆς. Ἀλλ' ὁποῖαν ἡδύτητα ἤμπορεῖ νὰ εὕρῃ ὁ ταλαίπωρος δούλος εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν του, ὅταν οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ, οὔτε κἂν νὰ στοχασθῇ ἤμπορεῖ, ὡς βούλεται;

Διὰ νὰ φυλαχθῇ ὅμως τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τοσαύτας δυστυχίας, καὶ διὰ νὰ μὴν αὐτοφονευθοῦν οἱ περισσότεροι, ὄντες ὑπὸ τῆς δουλείας, τὸ ὑπέρτατον Ὅν ἐμφύτευσεν εἰς τὰς καρδίας ὄλων τῶν ἀνθρώπων μίαν κλίσιν πρὸς τὸ βελτίον, δηλαδὴ τὴν ἐλπίδα, ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται ἀδύνατον, ὧ Ἕλληνες, νὰ ἤμποροῦσε νὰ ζήσῃ ὁ δυστυχῆς, καὶ μᾶλλον ὁ δούλος οὔτε μίαν ἡμέραν, ἂν αὐτὸ τὸ φυσικὸν δῶρον, αὐτὴ, λέγω, ἢ ἐλπίς δὲν ἤθελε τὸν παρηγορῇ διηνεκῶς, καὶ δὲν ἤθελε τοῦ βασιτᾶ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τὴν θανατηφόρον μάχαιραν, τόσας φορὰς, ὡσάκις ἢ δυστυχία του τὸν βιάζει, νὰ τὴν κινήσῃ ἐναντίον του.

Ὅταν ὅμως ἡ δυστυχία ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος, τότε ἡ ἐλπίς παύει, καὶ ὁ πάσχων θανατοῦται. Μία ἀσθένεια, παραδείγματος χάριν, ἀνίατος καὶ πολυχρόνιος καὶ ἀνυπόφορος, ἀποκαταστρεῖ αὐτόκτονα τὸν ἄρρωστον, καθὼς φονεύει ἕνα γεννήτορα μίαν βεβαίαν καὶ μεγάλην ἔνδεια, ἢ ὁποῖα ὑστερεῖ τὴν ζωοτροφίαν τῶν τέκνων του καὶ τῆς συζύγου του. Τὰ πάθη, πρὸς τούτοις, τῆς ψυχῆς, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι πεπρωκισμένος ὁ ἄνθρωπος, ἔχουν τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ συχνάκις πολλὰ μεγαλειότεραν, ἀπὸ τὰς καθ' αὐτὸ χρείας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν πολλάκις ἕνα ἔραστήν νὰ φονεύεται διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς φίλης του, καθὼς καὶ ἕνας φιλάργυρος θανατοῦται, ὅταν τοῦ κλεφθῇ ὁ θησαυρὸς του, καὶ οὕτως καθ' ἑξῆς.

Φανερόν εἶναι λοιπόν, ὅτι τὰ πάθη καὶ αἱ δυστυχίαι, ὅταν αὐξάνουσι περισσότερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος, τότε ἡ ἐλπίς ἀφανίζεται, καὶ ἐξακολουθῶς ὁ πάσχων φονεύεται. Ἀλλά, τὰ πάθη καὶ αἱ φυσικαὶ κλίσεις καὶ διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι διάφοροι καὶ πολυποίκιλοι, διὰ τοῦτο, ἄλλος μὲν τρέχει μὲ θάρρος καὶ χωρὶς φόβον ἐναντίον δέκα ἐχθρῶν, εὐρισκόμενος δὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς ταξίδιον διὰ θαλάσσης, τρέμει εἰς κάθε παραμικρὸν αὐξήμα τοῦ ἀνέμου, καὶ ὁ ναύκληρος, ἐξ ἐναντίας, ὅπου τὸσον μεγαλοψύχως πολεμεῖ μὲ τὰς τρικυμίας, φοβεῖται νὰ ἀπαντήσῃ ἕνα ἐχθρὸν καὶ νὰ πολεμήσῃ.

Ποῖος, μὲ ἄκραν ἡσυχίαν καὶ ἀδιαφορίαν, μονομάχεται συχνά, καὶ θεωρεῖ μὲ ὄμμα ἀπτόητον τὸν θάνατόν του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀντικειμένου ἄρματος, ἀλλὰ φεύγει ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν σῶμα ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ οὕτως, καθ' ἑξῆς διαφέρει τοῦ ἄλλου.

Ἀνάμεσα ὅμως εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὸ μόνον ὅπου νὰ παρακινή ὅλους ὁμοίως, καὶ τὸ ἀνώτερον, εἶναι ἡ φιλοδοξία. Διὰ μέσον τῆς ἀληθοῦς φιλοδοξίας, ἀποκαθίστανται ἥρωες οἱ ἐλεύθεροι, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ δόξα συνίσταται εἰς τὴν διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος των καὶ τῆς ἐλευθερίας των.

Τῇ ἀληθείᾳ προξενεῖ θαυμασμόν, εἰς ὁποῖον στοχάζεται τὰ ὅσα βλέπει νὰ ἀκολουθοῦν, καὶ τὰ ὅσα οἱ ἱστορικοὶ διηγοῦνται νὰ ἠκολούθησαν, νὰ βλέπῃ, λέγω, νὰ πολεμοῦν δούλοι μὲ δούλους, ἐλεύθεροι μὲ ἐλεύθερους, καὶ δούλοι μ' ἐλεύθερους, νὰ φονεύωνται ἀλλήλων των τὸσον ἀσπλάγχχνως, καὶ τὰς περισσοτέρας φορὰς, χωρὶς μεγάλας αἰτίας. Τί, ἄραγε, νὰ τοὺς παρακινή εἰς αὐτὸν τὸν ἀμοιβαῖον ἀφανισμόν, ὧ Ἕλληνες;

Διὰ μὲν τοὺς ἐλεύθερους, λοιπόν, θέλει παύσει ὁ θαυμασμός σας, ἀφοῦ ἐνθυμηθῆτε τὰ ἄνω ρηθέντα περὶ αὐτῶν, ἀφοῦ, λέγω, στοχασθῆτε, ὅτι ὁ ἐλεύθερος εἶναι παρακινημένος ἀπὸ τὴν δόξαν. Αὐτὸς φονεύεται διὰ νὰ διαυθεντεύσῃ τὴν πατρίδα του, θυσιάζεται διὰ νὰ διαφυλάξῃ τοὺς νόμους του, καὶ πολεμεῖ διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ ἐλεύθερος, ὧ Ἕλληνες, δὲν ἤξεύρει νὰ ζήσῃ

ἀλλεωτρόπως, εἰμὴ ἐλευθέρως· λοιπόν, ἀγοράζει τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, μὲ τὸν θάνατόν του, οὔτε κἂν ἀμφιβάλλει, ὅτι ἄνευ ἐλευθερίας εἶναι ζωὴ δι' αὐτόν.

Ὁ ἐλεύθερος λαός, ὦ ἀγαπητοί μου, ἢμπορεῖ νὰ παρομοιασθῆ εἰς μίαν φαμίλιαν. Οἱ νόμοι εἰς τοὺς πολίτας εἶναι ὡς οἱ γεννήτορες εἰς τὰ ἴδια των τέκνα, καὶ καθὼς αὐτὰ ἔλαβον ἀπὸ τὴν ἰδίαν φύσιν τὸ ἀπαραίτητον χρέος εἰς τὸ νὰ διαυθεντεύσουν τοὺς γονεῖς των, οὕτως καὶ οἱ συμπολίται διὰ μέσον τῆς ἐλευθερίας χρέος ἔχουσι νὰ διαυθεντεύσωσι τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των. Ἀλλὰ ποῖος δὲν διαυθεντεύει τὴν μητέρα του; Ἐγὼ νομίζω, νὰ μὴν ἀτιμάζῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ νὰ εὐρίσκειται ἐν τόσο μισητὸν τέρας ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Οὕτως λοιπόν, ἂν ὁ ἐλεύθερος διαυθεντεύῃ τὴν πατρίδα του, μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα, κάμνει τὸ χρέος του.

Καί, καθὼς ἂν, νυκτός, εἰσέλθουν κλέπται εἰς οἶκον τινά, τὰ δὲ τέκνα διαυθεντεύοντας τοὺς γεννήτοράς των καὶ τὴν περιουσίαν των, ἤθελαν φονευθῆ ὅλα, καθεὶς χωρὶς ποσῶς νὰ θαυμάσῃ, ἤθελεν ἐπαινέσει μόνον τὴν ἀξιότητα καὶ εὐγνωμοσύνην τῶν τέκνων, πολλὰ περισσότερον δὲν πρέπει νὰ θαυμάσῃ τινάς, ὅταν θεωρῇ τοὺς ἐλευθέρους νὰ ὀρμῶσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν των, διότι αὐτοὶ διαυθεντεύουσι τὴν πατρίδα των, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάντοτε ἀγαπήθησαν, εἰς αὐτὴν ἀνετράφησαν, ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς ἐδικαιώθησαν, καὶ εἰς αὐτὴν μόνον χαίρονται τὴν ἀληθῆ ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν.

Πῶς ἢμπορεῖ ὁ ἐλεύθερος, ὦ Ἕλληνες, νὰ ἀκούσῃ τὸν πολεμικὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος καὶ νὰ μείνῃ ἀκίνητος; Πῶς, λέγω, νὰ μὴν ὀρμήσῃ ὁ υἱὸς ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ὅπου μέλλει νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του; Ποῦ μένει τόπος τῆς φιλοζωΐας, ὅπου εἰσέρχεται ὁ θεῖος καὶ ἡρωϊκὸς ἐνθουσιασμός τῆς ἐλευθερίας; Ποῦ στοχάζεται τὸν θάνατον ὁ ἐλεύθερος, ὅταν βλέπῃ νὰ πλησιάζουν εἰς τὴν πατρίδα του αἱ φοβεραὶ ἀλύσοι τῆς δουλείας; Ἐ! ἀδύνατον εἶναι, ὁμογενεῖς μου ἀγαπητοί, ἀδύνατον βέβαια εἶναι νὰ περιγραφθῶν ὅσον αἰσθάνονται, ἐκείνη ἢ μεγαλοψυχία, τὸ θάρρος, ἢ ἀνδρεία, καὶ ἢ χαρά, ὅπου μόνον εἰς τοὺς ἐλευθέρους φαίνονται, ὅταν ὁ ἀρχιστράτηγος κρᾶζῃ: ἄγωμεν, συμπολίται, κατὰ τῶν ἐχθρῶν! ἄς ὑπάγωμεν νὰ διαυθεντεύσωμεν τὴν γλυκυτάτην μας πατρίδα, ἄς δειχθῶμεν εὐγνώμονες εἰς τὰς καθημερινὰς χάριτας, ὅπου μὲ τὴν ἐλευθερίαν μᾶς δίδει, καὶ ἄς ἐκτελέσωμεν τὸ χρέος μας.

Ὁ πατὴρ χαίρεται, βλέποντας τὴν προθυμίαν τοῦ υἱοῦ του, εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὰ ἄρματα του, καὶ νὰ τρέξῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὁ νέος αἰσθάνεται εἰς τὴν καρδίαν του βαθμηδὸν νὰ αὐξάνῃ ὁ πατριωτικὸς καὶ τῆς δόξης ἔρωσ, θεωρῶντας τὸν πατέρα του νὰ ἠτοιμάζεται, αἱ μητέρες καὶ ἀδελφαί, μὲ ἀμίμητον ἠδονήν, βλέπουσι τὸν ἐνθερμον ζῆλον τῶν υἱῶν των καὶ ἀδελφῶν των εἰς τὸ νὰ διαυθεντεύσουν τὴν κοινὴν μητέρα των. Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ γέροντες, μὲ εὐχὰς καὶ φωνὰς ἀγαλλιᾶσεως, δεικνύουσι τὴν εὐχαρίστησίν των.

Ἦ! θεάτρον εὐφροσύνης, ὦ καλότυχοι, ὅπου εἶναι οἱ ἐλεύθεροι! Ἐκεῖνοι οἱ θαυμαστοὶ Σπαρτιᾶτες, ὦ Ἕλληνες, εἶχον ἄμιλλαν ἀναμεταξύ των, εἰς τὸ νὰ προπορευθῶσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ καθεὶς ἐποθοῦσε νὰ πρωτοχύσῃ τὸ αἷμα του διὰ τὴν πατρίδα, ἐκεῖνοι λέγω οἱ ὀλίγοι, ἀλλ' ἐλεύθεροι Σπαρτιᾶτες, ἔκαμαν νὰ τρομάξουν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ των, καὶ ὅλα τὰ πλήθη τῶν βαρβάρων, καὶ οὕτως ἐφύλαξαν τὴν ἐλευθερίαν τους διὰ πολλοὺς αἰῶνας.

Ἐκεῖνοι οἱ ἥρωες, ὅταν ἐκπορεύοντο πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἐχθρῶν των, αἱ ἴδιαι μητέρες ἔδιδαν αὐτῶν τὰς περικεφαλαίας, καὶ τῶν ἔλεγον, «ἢ ἐπιστρέψετε μὲ αὐτὰς εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ ἐπάνω εἰς αὐτάς», ἐπειδὴ ἐσυνήθιζον τοὺς ἐν πολέμῳ θανόντας, νὰ φέρωσιν ἐπάνω εἰς τὰς ἰδίας των περικεφαλαίας, καὶ κανεὶς ἔτι ζῶν δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτήσῃ τὰ ἄρματα του, διὰ τὴν ἄκραν ἀτιμίαν, ὅπου μία τοιαύτη δειλία ἐπροξενούσεν εἰς ὅποιον ἤθελε τὴν κάμει.

Τὸ κοινὸν χρέος ὑποχρεοῖ τοὺς ἐλευθέρους ἄνδρας, ἢ νὰ νικήσουν, ἢ νὰ ἀπεθάνουν. Ἀλλοίμονον, ὦ Ἕλληνες, εἰς τοὺς λιποτάκτας καὶ αὐτομόλους! Αὐτοὶ εἰς τοὺς προγόνους μας δὲν ἢμποροῦσαν πλέον νὰ χαροῦν οὐδένα ἀπὸ τὰ νόμιμα δίκαια τῶν συμπολιτῶν, αὐτοὶ ἐμισοῦντο, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς λοιποὺς συμπατριῶτας των, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους των γεννήτορας. Οἱ συγγενεῖς των ἐντρέποντο, ὅταν ἤκουον τὰ ὀνόματά των, εἰ μὲν ἦτον ἄγαμοι, κανεὶς δὲν τοὺς ἔδιδε τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα, καὶ ἂν ἦτον ὑπανδρευμένοι, ἐβδελύττοντο ἀπὸ τὰς ἰδίας των συζύγους καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια τέκνα των.

Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴν προκρίνη ὁ ἐλεύθερος χίλιας φορὰς καλλιότερα τὸν θάνατον, ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἄτιμον ζώην, καὶ νὰ φύγη; Μήπως τοῦ ἔμνησκεν ἴσως ἐλπίδα νὰ σμικρύνῃ τὴν ἀτιμίαν του, διὰ μέσον τῶν προγόνων του; Ἐ! τὰ τοιαῦτα οὐτιδανὰ μέσα, ὅπου ὑπὸ τῆς δουλείας ἀνθίζουσιν, ὡς οὐδὲν λογίζονται εἰς τὰς ἐλευθέρων πολιτείαις, καὶ ὄχι μόνον ὁ δειλὸς ἐκατάσταινε τὸν ἑαυτὸν του τόσο ἄτιμον, ἀλλὰ διεδίδετο τοιαύτη ἀτιμία καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του, εἰς τρόπον, ὅπου τὰ τέκνα του τὸν ἀναθεμάτιζον καὶ ἐντρέποντο νὰ κράζωνται υἱοὶ του, ἕως ὅπου ἀφ' ἑαυτοῦ των, μὲ κανένα ἄξιον ἔργον, ἤθελαν ἠμπορέσει νὰ ξαναλάβουν τὴν χαμένην των δόξαν καὶ κοινὴν ὑπόληψιν. Διὰ τοῦτο λοιπόν ὁ ἐλεύθερος, παρακινήμενος ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος του καὶ ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην του, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ πεφοβισμένος ἀπὸ τὴν ἄφευκτον ἀτιμίαν καὶ κοινὴν καταφρόνησιν, δὲν αισθάνετο ποσῶς τὰ ἀνάξια κεντήματα τῆς δειλίας, οὔτε ἐστοχάζετο κἄν εἰς τὴν ζώην του, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν δόξαν τῆς νίκης καὶ εἰς τὸ χρέος τὸ πατριωτικόν.

Ἴδού, ὅπου παύει ὁ θαυμασμός, ὦ Ἕλληνες, ὡς πρὸς τοὺς ἐλευθέρους, ἂν μὲ τόσην ἀφθονίαν ἐκχύουσι τὸ αἷμα των. Πόσον ὁμως πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις, ὅταν βλέπῃ, καὶ καθημερινῶς τὸ βλέπει, τοὺς δούλους νὰ φονεύωνται εἰς τοὺς πολέμους, χωρὶς νὰ ἤξεύρουν τὸ διατί, ἐκείνους, λέγω, τοὺς ταλαιπῶρους στρατιῶτας, οἱ ὅποιοι μὲ βίαν καὶ δυναστείαν ἀρπάζονται διὰ προσταγῆς τῶν σκληρῶν τυράννων τῶν ἀπὸ τὰς πτωχικὰς τῶν οἰκίας, καὶ ἀκουσίως βαδίζουσιν εἰς ἄφευκτον ἐσφαγιασμόν, ἐκείνους τοὺς ἀθλίους, λέγω, καὶ μισθωτοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐπὶ ζωῆς των ἀνελευθέρους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴν νεότητά των μέχρι τοῦ ἐσχάτου γήρατός των τυραννοῦνται καὶ βασανίζονται, κακῶς ἐνδυμένοι, καὶ συχνῶς ραβδισμένοι, οὔσα ἢ τροφή των πολλὰ χειροτέρα ἀπὸ ἐκείνην τῶν ἰδίων ἀλόγων ζῶων, χωρὶς ποτὲ νὰ λπίζουσιν, βεβαίως, βραβεῖα εἰς τὰ ἄξια κατορθώματά των, χωρὶς νὰ εἶναι κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ των, ὄχι εἰς τὸ νὰ πράξουν κατὰ τὴν θέλησίν των, ἀλλ' οὔτε κἄν νὰ ὀμιλήσουν, πάντοτε ὑβρισμένοι καὶ καταφρονημένοι, ὑποφέροντες μίαν ἄδικον καὶ βιαστικὴν παρθεσίαν, καὶ γηράζοντες, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ εἰποῦν ὅτι ἔζησαν.

Τόσον πλήθος, λέγω, ταλαιπῶρων θνητῶν, ὅπου τὰ ἄφευκτα ἐλαττώματα μιᾶς ζωῆς, παντάπασιν ὀκηρᾶς, φθείρουν τὰ ἤθη τόσοσιν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι εἰς ἐλευθέρων πολιτείαν ἤθελον ἦτον οἱ τιμιώτεροι καὶ ἐνδοξότεροι πάντων, τέλος πάντων, τόσοσιν δούλους, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουσιν, οὔτε ἔχουσιν πατρίδα. Πότε, παραδείγματος χάριν, ὁ ἀθῶος ἐφυλάχθη ἀπὸ τοὺς νόμους; Πότε ἐτόλμησεν κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ φωνάξῃ μὲ θάρρος ἔμπροσθεν ὄλων τῶν ἐχθρῶν του: «Οὐχί! δὲν σᾶς φοβοῦμαι, ἐγὼ εἶμαι διαυθεντευμένος ἀπὸ τοὺς νόμους, οἱ ὅποιοι θέλει σᾶς τιμωρήσουν διὰ τὴν συκοφαντίαν σας»;

Οὐδέποτε, ἀγαπητοί μου. Αὐτοὶ δὲν εἶδον κἄν τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου των, καὶ τρέμουσι εἰς κάθε προσταγὴν του, χωρὶς νὰ γνωρίσωσι τὴν αἰτίαν. Αὐτοὶ λοιπόν, οἱ τόσοσιν βδελυκτοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐνταυτῷ τόσοσιν ἄξιοι συμπονέσεως, φονεύονται καὶ αὐτοί, καὶ ὀρμοῦσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Βέβαια, μεγάλη εἶναι ἡ ἀναισθησία αὐτῶν τῶν δούλων, καὶ ὠφέλιμον εἶναι νὰ ἐρευνήσωμεν τὰς αἰτίας, διὰ νὰ μὴν θαυμάζωμεν πλέον οὔτε δι' αὐτοὺς.

Ἀπεδείχθη ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος φονεύεται εἰς τὸν πόλεμον ἐκουσίως διὰ δύο ἀφορμὰς, διὰ εὐγνωμοσύνην δηλαδὴ πρὸς τὴν πατρίδα του, καὶ διὰ τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ γένους του, ἤτοι τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀλλὰ εἰς τοὺς δούλους ἀμφοτέρωθεν δὲν ἔχουσιν τὸν τόπον τους, ἐπειδὴ οὔτε πατρίδα, οὔτε τιμὴν ἔχουσιν οἱ ταλαιπῶροι. Τὴν πατρίδα των τὴν ἐπώλησαν τῆς ἰδίας ἀτιμίας, ὅπου εἰς τὸν θρόνον εὐρίσκεται, καὶ ἐξακολούθως αὐτοί, ὦ Ἕλληνες, δὲν ἠμποροῦσι νὰ ἔχωσι τὴν ἀληθῆ τιμὴν, ἢ ὅποια συνίσταται εἰς τὴν κύρωσιν τῶν νόμων καὶ τῶν λοιπῶν συμπολιτῶν εἰς τὰς κατὰ μέρος πράξεις τοῦ καθενός· εἰς αὐτοὺς φθάνει ἡ κύρωσις μόνο τοῦ τυράννου, διὰ νὰ καταστήσῃ χρηστὰ τὰ πλέον βδελυκτὰ ἔργα.

Ἄλλη, λοιπόν, δὲν εἶναι ἡ αἰτία, ὅπου τοὺς παρακινεῖ νὰ θυσιάζωνται τόσοσιν ἀνοήτως, εἰμὴ ὁ φόβος. Ἡ φύσις, ἀδελφοί μου, ὅπου ἐμφύτευσε εἰς τὰς καρδίας μας τὴν κλίσιν πρὸς τὸ βελτίον, ἤτοι τὴν ἐλπίδα, διὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ ἑνα ἄφευκτον καὶ γενικὸν ἀφανισμόν, ὡς ἄνωθεν εἶπον, μετὰ τῆς ἐλπίδος, ἢ ἰδία φύσις, διὰ νὰ μὴν μᾶς ἀποκαταστήσῃ παντάπασιν ἀναισθητοὺς, μᾶς ἔδωκεν τὴν ὑποψίαν πρὸς τὸ χεῖρον, ἤτοι τὸν φόβον.

Ὁ μὲν ἐλεύθερος, λοιπόν, οὔτε ἐλπίζει, οὔτε φοβεῖται εἰς τὸ ὅτι μέλλει νὰ πράξῃ, διότι εἶναι βέβαιος,

καὶ πολλὰ βέβαιος, ὅτι, ἂν πράττη καλῶς, ἦτοι κατὰ τὰς νομικὰς διαταγὰς, βραβεύεται, καὶ ἂν πράττη ἐναντίον αὐτῶν, παιδεύεται. Ἄλλ' ὁ δούλος ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ μίαν ὥραν εἰς ἄλλην, ἀπερνᾷ ἀπὸ μεγάλας ἐλπίδας εἰς ἄκρον φόβον, ὄντας βέβαιος καὶ αὐτός, καὶ πολλὰ βέβαιος, ὅτι ἢ καλῶς, ἢ κακῶς πράξη, ποτὲ μὲν βραβεύεται, ποτὲ δὲ θανατοῦται, ὡσὰν ὅπου εἶναι ἀδύνατον νὰ προῖδῃ τοῦ τυράννου τὴν θέλησιν, ἢ ὅποια μεταβάλλεται κάθε στιγμὴν.

Καθὼς οὖν ἡ ἐλευθερία ἀποκαταστῆ τὸν ἄνθρωπον γενναῖον, ἐνάρετον καὶ φιλοπάτριδα, οὕτως καὶ ἡ τυραννία τὸν ἀποκαταστῆ οὐτιδανώτερον τῶν ἰδίων ἀλόγων ζώων, καθὼς κατωτέρω δειχθήσεται, καὶ τοσοῦτον οἱ δούλοι χάνουν τὸ ἀνθρώπινον λογικόν, ὅπου πάντοτε φοβοῦνται τὸ ὅτι δὲν ἡμπορεῖ νὰ τοὺς φοβίση. Πλὴν, ἡ ἀναισθησία των τοὺς κρύπτει τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ τύραννος τρέμει, ἐπειδὴ αὐτὸς μόνον γνωρίζει τὴν καθαυτὸ ἀδυναμίαν μιᾶς ἀπολελυμένης ἀρχῆς, καὶ κάθε φορὰν ὅπου βλέπει τοὺς τυφλοὺς δούλους του, βλέπει ἐνταυτῷ τὴν βρωμερὰν ζωὴν του νὰ κρέμαται ἀπὸ ἓν πτενὸν ράμα, καὶ πάντοτε λέγει εἰς τὸν ἑαυτὸν του: «Ἐ! ἂν αὐτοὶ προσφέρουν μίαν φορὰν τὸ ὄχι, ἡ δύναμις μου τελειοῦται.» Πλὴν, ματαίως καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτὰ τὰ τωρινὰ τέρατα φοβοῦνται, ὡσὰν ὅπου οἱ δούλοι τους εἶναι τόσοσιν κεχαυνωμένοι καὶ πεφοβισμένοι, ὅπου οὔτε κἂν γνωρίζουν πῶς ὑπόκεινται.

Αὐτός, λοιπόν, ὁ φόβος, ὁ στερεώτερος στῦλος τῆς τυραννίας, αὐτός, ὦ Ἕλληνες, ὀδηγεῖ τοὺς δούλους εἰς τὸν πόλεμον. Καί, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ δούλοι εἰς αὐτὸν παρομοίως ὑπόκεινται, οὕτως ὁ δεύτερος ἀκολουθεῖ τὰ βήματα τοῦ πρώτου, καὶ ὁ τρίτος τοῦ δευτέρου μέχρι τοῦ ἐσχάτου. Ὑπάγουν, πολεμοῦσι, κοπιᾶζουν, φονεύονται, τέλος πάντων, χωρὶς νὰ ἡξέρουν οὔτε διατί ἐπῆγαν, οὔτε διατί δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάγουν.

Ἄν ὅμως ἡ ἀναισθησία των καὶ ὁ φόβος τοὺς φέρῃ εἰς τὸν πόλεμον, ἡ δειλία, ὡς ἀναγκαῖα ἐξακολούθησι τῆς δουλείας, εὐθὺς ξεσκεπάζει τὸν χαρακτῆρα των, καὶ οὕτως πάντοτε βλέπομεν πολυάριθμα στρατεύματα δούλων, ὅταν εὐρίσκουσιν ἀνθίστασιν, εἰ καὶ παραμικρὰν, εὐθὺς νὰ φεύγουν. Οἱ δούλοι δὲν κάμνουσιν ἄλλην φορὰν, βέβαια, τὸ χρέος των καλλιότερα, παρὰ ὅταν φεύγουν. Καὶ διατί νὰ μὴν φύγουν οἱ ταλαίπωροι; Ἴσως διὰ τοὺς τρεῖς, ἢ τέσσαρες ὀβολοὺς, ὅπου ὁ τύραννός των τοὺς δίδει διὰ μισθόν; ἢ διὰ τὸν φόβον τῆς ἀτιμίας; Αὐτοὶ, καὶ νικηταὶ καὶ νικημένοι, τὸν μισθὸν τους θέλουν τὸν ἔχει, καὶ νικηταὶ καὶ νικημένοι ἀτιμίαν δὲν φοβοῦνται, οὔτε τιμὴν ἔχουν. Ἡ μὴπως ἔχουν, τέλος πάντων, συγγενεῖς, φίλους καὶ πατρίδα, ὅπου νὰ τοὺς παρακινήσουν; Αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς εἶναι ἀγορασμένοι ἀπὸ τὸν τύραννόν τους, ὡσὰν τόσα βόδια ἢ ἄλογα.

Φεῦ! ὦ ἀνυπόφορος ἐντροπὴ τῆς ἀνθρωπότητος! Ἔως πότε ἡ φωνὴ τῆς φιλοσοφίας θέλει λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν ματαίως! Ἔως πότε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀτιμάζουν τὴν ἀνθρωπότητα! Οἱ δούλοι, ὦ Ἕλληνες, φυλάττουσιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς δουλείας των, καὶ κάθε ἐλεύθερος μὲ μεγάλην εὐκολίαν γνωρίζει τὸν δούλον. Ἡ δειλία εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ἀφευκτον σημεῖον εἰς αὐτούς, ἢ ὅποια αὐξάνει εἰς τὰς ἰδέας των κάθε παραμικρὸν κίνδυνον, καὶ κάθε δύσκολον ἐπιχείρημα δι' αὐτούς εἶναι ἀδύνατον.

Διὰ τοῦτο, καὶ ὁ θαυμαστός τῶν Ἀθηνῶν ἀρχιστράτηγος, γνωρίζοντας νὰ εὐρίσκοντο μερικοὶ ξένοι δούλοι, καὶ δειλοὶ, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐλεύθερους στρατιῶτας του, καὶ μέλλοντας νὰ συγκροτήσῃ τὴν μάχην μετὰ τῶν ἐχθρῶν, ἠθέλησεν νὰ ἐβγάλη αὐτὰ τὰ ἐμπόδια ἀπὸ τὸ στράτευμά του, καὶ ἐπιχειρήσῃ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: «Ὅποιος ἀπὸ ἐσᾶς», τοὺς λέγει, «ὦ στρατιῶται, κατὰ τύχην ἀλησμόνησε κανένα πρᾶγμα του εἰς τὴν πόλιν, ἃς ὑπάγῃ νὰ τὸ πάρῃ, καὶ ἔπειτα ἃς ξαναγυρίσῃ», εἰς τρόπον ὅπου ὅλοι οἱ δειλοὶ μὲ αὐτὴν τὴν πρόφασιν ἀνεχώρησαν. Καὶ τότε αὐτὸς ἐφώνησεν: «Ἴδού, συμπολίται μου, ὅπου εἴμεθα ἐλεύθεροι ἀπὸ αὐτὰ τὰ βάρη. Οἱ ἄνδρες ἐφυγον, καὶ ἡ νίκη εἶναι βεβαία διὰ ἡμᾶς». Καθὼς καὶ ἠκολούθησεν.

Ἄν κανένας ἀρχιστράτηγος δούλων ἠθελε κάμει τοιαύτην δοκιμὴν εἰς τοὺς στρατιῶτας του, βέβαια δὲν ἠθελεν ἐκχυθῆ αἷμα μὲ τελειότητα, ὡσὰν ὅπου ὅλοι ἠθελαν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πολιτείαν. Ὁ ἐλεύθερος ὅμως, ὦ Ἕλληνες, λέγει: «Ἄν ἐγὼ δὲν διαυθεντεύσω τὴν πατρίδα μου, ποῖος θέλει διαυθεντεύσει ἐμένα; Ἐγὼ εἰς αὐτὴν ἐλπίζω τὴν εὐτυχίαν μου. Ἐγὼ εἰς τὸν ναόν τῆς ὠρκίσθην, ἐνώπιον ὄλων μου τῶν ἀδελφῶν, νὰ ἀπεθάνω δι' αὐτὴν, πῶς νὰ γίνω ἐπίορκος; Ἐγὼ εἰς τὴν γῆν τῆς

ἔχουσα τοὺς ἰδρωτάς μου, πῶς νὰ ἀφήσω τοὺς καρπούς της εἰς χεῖρας ἀλλοτρίων; Ἐγώ, τέλος πάντων, εἶμαι ἐν μέρος τοῦ ὅλου, πῶς νὰ τὸ ἀσχημίσω μὲ τὴν ἔλλειψίν μου; Τὸ χρέος μου εἶναι ἄπειρον πρὸς αὐτήν, οἱ φίλοι μου μὲ κράζουν, οἱ συγγενεῖς μου μὲ βιάζουν, τὰ τέκνα μου μὲ παρακαλοῦν, ἡ ἐλευθερία μ' ἐγκαρδιώνει. Καὶ ἐγώ, νὰ μείνω ἀμέτοχος τῶν βραβείων, ὅπου τυχαίνουν εἰς τοὺς νικητάς; Νὰ χάσω ἐγώ τὸν στέφανον τῆς δόξης διὰ δειλίαν καὶ ἄτιμον φιλοζωΐαν; Τί εἶναι, τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ θάνατος, εἰμὴ ἡ ὑστέρησις τῆς ζωῆς; Ἀλλὰ, πῶς ἢ μπορῶ ἐγώ νὰ ζήσω, χωρὶς πατρίδα; Ἴσως εἶναι ἡ λύπη δι' αὐτὴν τὴν ὑστέρησιν; Ἄλλ' ἤθελεν εἶναι ἀνοησία, νὰ λυπηῖται τινὰς διὰ ἓνα κακόν, ὅπου ἀκόμη δὲν ἤθελε τοῦ συνέβη, καὶ ὅταν τοῦ συμβαίῃ ὁ θάνατος, τότε δὲν εἶναι πλέον εἰς καιρὸν νὰ λυπηθῇ. Ὅθεν, ἕκατὸν φορὰς προκρίνω νὰ ἐκχύσω τὸ αἷμα μου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης καὶ εἰς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος μου, παρὰ νὰ τελειώσω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ κρεβάτι, ὅπου ἀποθνήσκει τινὰς, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, πρὶν χάσῃ τὴν ζωὴν του. Ἐ! αὐτὴ ἡ ζωὴ μου εἶναι ἐν δῶρον της. Ἐγὼ ἔζησα ὑποκάτω εἰς τοὺς νόμους της, ἔπια τὰ ὕδατά της, ἔφαγα τοὺς καρπούς της. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τὴν διαυθεντεύσω, καὶ ὡς θνητός, πλὴν ἀληθῆς συμπολίτης, νὰ ἀποκαταστήσω ἐπωφελῆ καὶ τὸ ἴδιον τέλος τῆς ζωῆς μου. Ἡ νίκη, ἢ ὁ θάνατος ἄς μὲ στέψωσιν, καὶ ἄς φύγῃ μακρόθεν ἀπὸ ἐμὲ κάθε δειλὸς στοχασμός. Ναί, πατρίς μου ἱερά, ἐγὼ τρέχω πρὸς διαυθέντευσίν σου, ἄμποτες νὰ ἀποδειχθῶ εὐγνώμων εἰς τὰς χάριτάς σου καὶ νὰ συναριθμηθῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν διαυθεντευτῶν σου».

Τοιουτοτρόπως, ἀδελφοί μου, ὁμιλεῖ ὁ ἐλεύθερος, ὅταν εὐρίσκειται ἀρματωμένος πρὸς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος του, καὶ τοιουτοτρόπως ἐκκληροῦσιν οἱ ἐλεύθεροι τὸ χρέος των πρὸς τοὺς συμπολίτας των, πρὸς τὴν πατρίδα των, πρὸς τοὺς συγγενεῖς των, καὶ πρὸς τοὺς φίλους των. Λέγω πρὸς τοὺς φίλους των, ἐπειδὴ ἡ φιλία, ὑπὸ τῆς νομαρχίας, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

Ἡ τυραννία, ὦ Ἕλληνες, ἀνάμεσα εἰς τὰ τόσα καλά, ὅπου ὑστερεῖ τῆς ἀνθρωπότητος, κατασταίνει πρὸς τούτοις καὶ τὴν φιλίαν ἐν κτήμα ἐπικίνδυνον. Ἡ φιλία, ἀδελφοί μου, γεννᾶται ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἡθῶν τε καὶ ἰδεῶν δύο ὑποκειμένων, καὶ αὐτὸ ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, εἰς τρόπον ὅπου θέλοντας ὁ ἓνας ὅ,τι θέλει καὶ ὁ ἄλλος, ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως, καὶ τοιαύτην ἀγάπην οὐδὲν μέσον εἶναι ἰκανὸν νὰ τὴν διαλύσῃ, οὔτε ἡ ἰδία τυραννία δύναται νὰ σμικρύνῃ τὴν δύναμίν της, ἀλλ' ἐξεναντίας, καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἀπουσία περισσότερον τὴν στερεοῦσι, καὶ ἀσφαλεστέραν τὴν ἀποκαθιστῶσι.

Αἱ δυστυχίαι τοῦ ἑνὸς φίλου λογιάζονται ὡς ἴδιαι παρὰ τοῦ ἄλλου, καὶ ἀμφότεροι χαίρονται εἰς τὰς ξεχωριστάς των εὐτυχίας. Ὁ ἓνας κινδυνεύει τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκείνην τοῦ φίλου του, ὁ ἄλλος ἐξοδεύει ὅλην τὴν περιουσίαν του, διὰ νὰ φυλάξῃ τὸν φίλον του, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς δύο ἀληθεῖς φίλους τὰ πάντα εἶναι κοινά, κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ μεγάλου Πυθαγόρα.

Ὡ, πόσα παραδείγματα μᾶς παρασταίνει ἡ ἱστορία πρὸς τιμὴν τῆς φιλίας, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν ἢ μπορῶ νὰ σιωπήσω τὸ ἀκόλουθον. Βασιλεύοντος Διονυσίου τοῦ Τυράννου εἰς Συρακούζην, ἐσυκοφαντήθη πρὸς αὐτὸν παρὰ τινος προδότου ἓνας ἐνάρετος ἄνθρωπος, ἐνωμένος μὲ τοὺς ἡδυνάτους δεσμοὺς μιᾶς εἰλικρινεστάτης φιλίας. Ὁ τύραννος οὖν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐπὶ θρόνου καθημένων, καταδικάζει τὸν ἀθῶον εἰς θάνατον, καὶ δὲν καταδέχεται οὔτε κἂν νὰ τὸν ἰδῇ, ὅχι δὲ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Μανθάνει ὁ ἀθῶος τὴν ἀπόφασιν, χωρὶς ἐκπληξιν, ὡσὰν ὅπου ἐγνώριζε, ὅτι οἱ δοῦλοι ὑπόκεινται εἰς τὸ νὰ χάσουν τὴν ζωὴν των εἰς κάθε στιγμὴν, καὶ κατὰ τὴν ὄρεξιν τοῦ τυράννου. Δὲν λυπεῖται δι' ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον, ὅτι ἄφηγε τὰς ὑποθέσεις του εἰς ἄκραν ἀταξίαν. Διὸ τρέχει πρὸς τὸν τύραννον, καὶ μετὰ δακρύων τὸν παρακαλεῖ, νὰ ἀναβάλῃ τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου του διὰ ὀλίγας ἡμέρας, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ὀσπιτίου του, καὶ ἔπειτα μὲ ὄρκον τοῦ τάξει νὰ ξαναγυρίσῃ, διὰ νὰ λάβῃ τὸν θάνατον. Ὁ τύραννος, λοιπόν, τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἤθελε τοῦ κάμει τοιαύτην χάριν, πλὴν ὑποψίαζε, μήπως δὲν ἤθελεν ἐπιστρέφει, καὶ διὰ τοῦτο ἂν ἤθελε τοῦ προσφέρει ἓνα ἐγγυητὴν - τὸν ὅποιον νὰ ἤθελε θυσιάσει, ἂν αὐτὸς ἤθελε τὸν ἠπατήσῃ - τότε ἤθελε τοῦ δώσει τὴν ἄδειαν. Ἀκούσας δὲ ὁ φίλος του αὐτά, εὐθύς τρέχει πρὸς τὸν τύραννον, καὶ μετὰ χαρᾶς τοῦ λέγει, δεικνύοντας τὸν ἑαυτὸν του: «Ἴδου ὁ ἐγγυητὴς του. Ἐγὼ μένω εἰς φυλακὴν, ἕως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φίλου μου, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ θυσιασθῶ εἰς ἔλλειψίν του».

Τότε ὁ τύραννος ἐπροσδιώρισεν τὴν ἡμέραν, ἕως εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε τὸν προσμείνει, καὶ παραχρῆμα ὁ μὲν πρῶτος ἀνεχώρησεν, ὁ δ' ἄλλος ἐβάλλθη εἰς φυλακὴν. Καθεὶς ἢ μπορεῖ νὰ ιδεασθῇ τὴν χαρὰν τῆς

εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς εὐπραξίας, ὅπου ἀμφότεροι αἰσθάνθησαν. Ἐπήγεν, λοιπόν, εἰς τὸ ὀσπίτιόν του καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐδιώρθωσε τὰς ὑποθέσεις του, δίδοντας δὲ τὸν ὑστερινὸν ἀσπασμὸν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τέκνα του, ταχέως ἐπέστρεφεν πρὸς τὸν τύραννον, καὶ ἔφθασεν πρὶν τοῦ τέλους τῆς προσδιωρισμένης ἡμέρας. Ἄλλ' ὁ τύραννος, βλέποντας τοσαύτην ἐμπιστοσύνην, τρόπον τινὰ ἐκινήθη εἰς σπλαγχνος καὶ τοὺς ἠλευθέρωσε ἀμφοτέρους.

Ἰδού, ὦ ἀγαπητοί μου, πόσον δύναται νὰ πράξη ἡ φιλία, ὅταν εὐρίσκεται ὄντως ριζωμένη εἰς τὰς καρδίας δύο ὑποκειμένων. Στοχάζεσθε, ἴσως, νὰ εἶχον αὐτοὶ οἱ δύο φίλοι καρδίας δούλων; Οὐχί, ὦ Ἕλληνες! Αὐτοὶ ἐφρονοῦσαν ἐλευθέρως, καὶ μόνον ὑπόκειντο εἰς τὸν τύραννον, καθὼς τὴν σήμερον ἀκολουθεῖ εἰς τοὺς περισσοτέρους τοῦ γένους μας. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνθίσῃ τοιαύτη φιλία εἰς σκλαβωμένας καὶ δούλας ψυχάς; Οἱ δούλοι, ὦ Ἕλληνες, ἂν καὶ κατὰ συμβεβηκὸς συμφωνήσουν εἰς μερικὰς ἰδέας των, δὲν ἠμποροῦν ποτὲ νὰ συμφωνήσουν εἰς τὸν κυριώτερον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς εὐτυχίας των, ὡσὰν ὅπου καθεὶς ἀπὸ αὐτοὺς, εὐρισκόμενος εἰς μίαν παντοτινὴν ἀβεβαιότητα, φυλάττει καθεὶς ξεχωριστὸν τρόπον εἰς τὸ νὰ ζῆ, καὶ ἐξακολούθως προσπαθεῖ διηνεκῶς νὰ διαφθείρῃ τὴν διαγωγὴν του, καὶ νὰ τὴν παρομοιάζῃ μὲ τὴν θέλησιν τοῦ τυράννου, ἐπειδὴ τὸ πᾶν κρέμαται ἀπὸ αὐτὸ τὸ βρωμερὸν τέρας.

Ἔθεν, ὅποιος εὐτυχεῖ, ἀγνοεῖ τὸ αἶτιον, καθὼς καὶ ὅποιος δυστυχεῖ. Οὐχὶ δὲ ὑπὸ τῆς νομαρχίας ἀκολουθεῖ οὕτως. Ἄλλ' ἀπαξάπαντες ποθοῦσι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἤγουν τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν νόμων, ἐξ ὧν πηγάζει ἡ εὐτυχία πάντων, καὶ διὰ τοῦτο, ἂν διαφέρουσι εἰς ἄλλας τῶν ἰδέας, εἰς τὸν ἀναγκαιότερον ὅμως σκοπὸν ὁμογνωμοῦσιν ἅπαντες. Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπόν εἰς τὸ προκειμένον.

Ἔχοντες ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι τὴν ἰδίαν ζέσιν καὶ ἀγάπην εἰς τὴν διοίκησίν τους, ὅταν ἡ χρεία τὸ καλῆ, ὅλοι ὁμοθυμαδὸν τρέχουσι εἰς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος των, ἤτοι τῶν νόμων των καὶ τῆς εὐτυχίας των. Οἱ δούλοι δὲ εὐρισκόμενοι πάντοτε ἀσύμφωνοι, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαυθεντεύσῃ τὴν πατρίδα του, ἐκουσίως καὶ μὲ πόθον, νομίζοντές τὴν ἓν ἀλλότριον κτῆμα, καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε νικῶνται. Εἰς αὐτούς, ἀγαπητοί μου, λείπει τὸ κυριώτερον μέσον διὰ τὴν νίκην, τοὺς λείπει, λέγω, ἡ ὁμόνοια, ἐπειδὴ, ὡς προεῖπον, δὲν ἔχουν ὅλοι τὸν ἴδιον σκοπὸν, καὶ ἓν καιρῷ βίας, ὁ δούλος δὲν στοχάζεται δι' ἄλλο, εἰμὴ μόνον καὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του μόνον εὐρίσκει καὶ πατρίδα, καὶ συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ τέλος πάντων τὴν εὐτυχίαν του. Καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ ἐλπίζῃ εἰς ἄλλο τι, οὔτε δι' ἄλλο τι τὸν μέλει, παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ οὕτως ἀκολουθεῖ: ὅπου δούλοι, ἐκεῖ καὶ ἀσύμφωνία, ὅπου δὲ ἀσύμφωνία, ἐκεῖ καὶ ὄλεθρος.

Οἱ τύραννοι, ὦ Ἕλληνες, μὲ τὸ νὰ γνωρίζουν τὴν ἀφ' ἑαυτῶν των ἀδυναμίαν, πάντοτε ἐπροσπάθησαν διὰ μέσου τῆς ἀσύμφωνίας, νὰ κυριεύουν καὶ τυραννοῦν τὴν ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα, καὶ πάντοτε διὰ μέσου αὐτῆς ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Ἡ ἀσύμφωνία, βέβαια, εἶναι ἓνα ἀλάνθαστον προγνωστικὸν σημεῖον δουλείας. Πολλὰ εὐκόλως, ὦ Ἕλληνες, νικεῖται ἓνας ἀσύμφωνος ἐχθρός. Ὅσον δυνατὸς καὶ νὰ εἶναι, ἐπειδὴ αὐτὴ τὸν διαμοιράζει, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἰς τόσους μικροὺς ἐχθρούς, καὶ ἡ δύναμις του ἐξακολούθως ἐλαττοῦται. Καθὼς ἐπὶ παραδείγματι οἱ δάκτυλοι τῆς χειρός, οἱ ὅποιοι κινούμενοι ὅλοι μαζί, ἔχουσιν ἀσυγκρίτως μεγαλειτέραν δύναμιν, παρὰ ἀπ' ὅ,τι ἤθελεν ἔχει ὁ καθεὶς κατὰ μέρος.

Ἡ ὁμόνοια, λοιπόν, εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἐξακολούθησις τῆς ἐλευθερίας, καθὼς καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος, καὶ πάντα τὰ θαυμάσια καὶ χρηστὰ ἔργα. Πρὸς τούτοις, εἰς τὰς ἐλευθέρους πολιτείας, μόνον, φυλάττεται σῶα ἡ ἀληθὴς καὶ γλυκεῖα εἰκὼν τοῦ γάμου, ἡ ὁποία εἰς τὴν φυσικὴν ζωὴν ἔλειπε, καὶ εἰς τὴν δουλείαν κατεστάθη τὸ ἀχρειέστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Οἱ πατέρες ἀμφιβάλλουν διὰ τὰ ἰδιά των τέκνα, καὶ αὐτὰ ἀγνοοῦσι τοὺς ἀληθεῖς γεννήτοράς των. Ποὺ ἀναισχύντως αἱ γυναῖκες προστάζουσι τοὺς ἄνδρας, καὶ ποὺ ἀσπλάγχνως οἱ ἄνδρες τυραννοῦσι τὰς συζύγους των, ποὺ ὁ γάμος ἐκτελεῖται ὁ ὑστερος, καὶ ποὺ συζεύγονται δύο, ὅπου ποτὲ δὲν ὠμίλησαν μαζί.

Ἀλλά, ποτὲ δὲν ἤθελα τελειώσει, ἂν ἤθελα περιγράψῃ καταλεπτῶς τῶν διαφορῶν ὑποδουλωμένων λαῶν τὰς ἀσελγείας καὶ κακὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι διαφέρουσι ἀλλήλων, ὡς καὶ αἱ τυραννίαι διάφοροι ἀποκαθίστανται ἀπὸ τὰς περιστάσεις, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἤθη τοῦ ὑποδουλωθέντος λαοῦ, ἀπὸ τὸ κλίμα, ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν κατοίκων, ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἀπὸ μύρια ἄλλα αἰτία, ὅπου δὲν ἀναφέρω, χάριν συντομίας. Οἱ δούλοι, ὡστόσον, ἢ ἀπὸ μίαν ἄκραν ἀδιαφορίαν, ἢ ἀπὸ

ἄτιμον σκοπόν, ἢ ἀπὸ βίαν, ἢ ἀπὸ φιλαργυρίαν, ἢ ἀπὸ μόνην φιλαυτίαν, παρακινουῦνται καὶ ὑπανδρεύονται, καὶ βέβαια, κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν λαμβάνει γυναῖκα, μὲ τὸ ἴδιον τέλος, ὅπου οἱ προπάτορές μας τὸ ἔκαμνον.

Οἱ ἐλεύθεροι γονεῖς ἐπρόσμεναν μὲ χαρὰν νὰ ἀποκαταστήσουν ἐντελῆ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων των, καὶ οἱ νέοι ἐλάμβανον τὰς νέας διὰ συζύγους των, εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅπου ἡ ἴδια φύσις προσδιορίζει. Ἀλλὰ φεῦ! ὁ δούλος, ὁ ἐξηκοντούτης λέγω δούλος, λαμβάνει διὰ γυναῖκα μίαν δεκαπενταετῆ κόρη, ἢ μία γραῖα ὑπανδρεύεται ἕνα νέον, καὶ οὕτως ἀρχινᾷ ἡ δυστυχία των καὶ τὰ βάσανά των, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των. Οἱ Ἕλληνες, εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας, ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἐπιτύχουν, εἰς τοὺς νυμφίους, συμφώνως τοὺς στοχασμούς των, τὰς ιδέας των, τὰ ιδιώματά των, καὶ τὴν ἡλικίαν των, οἱ Ἕλληνες δὲ τῶν παρόντων αἰῶνων, εἰς τὰ χρήματα μόνον ἀτενίζουσιν ἢ μόνον εἰς τὰ κάλλη, καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἰς ἀλλοτρίαν γῆν, καὶ ἀλλογενεῖς λαμβάνουν διὰ γυναῖκας - περὶ ὧν κατωτέρω ρηθήσεται. Τότε τὰ τέκνα ἦτον γλυκεῖα ἐλπίς τῶν γεννητόρων, νῦν δὲ πρόξενος βασάνων καὶ ἀδημονῶν⁹. Μάλιστα δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ νέοι μόλις φθάνουν εἰς τὴν ποθουμένην ἡλικίαν τῆς νεότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἠμποροῦν νὰ ὠφελήσουν τοὺς γονεῖς των, καὶ νὰ τοὺς ἀνταμείψωσι διὰ τὰς χάριτας, ὅπου παρ' αὐτῶν ἔλαβον, ἢ ἀνάγκη εὐθὺς τοὺς ξεχωρίζει, καὶ πολλακίς διὰ παντός, ἀπὸ τοὺς γεννήτοράς των, τοὺς συγγενεῖς των καὶ τοὺς φίλους των, διὰ νὰ τοὺς ἐκθέσῃ εἰς τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, εἰς τοὺς ἐλέγχους τῶν βαρβάρων, καὶ τέλος πάντων εἰς ἀνυπόφορον κακὸν γῆρας εἰς ἀλλοτρίαν γῆν.

Ἴδού, ἰδοὺ λοιπόν, ὦ Ἕλληνες, εἰς τί μᾶς ἔφερεν ἡ δουλεία, καὶ εἰς ὁποίαν ἀθλίαν κατάστασιν ἐκαταντήσαμεν. Εὐκόλως ἠμπορεῖτε νὰ καταλάβητε τώρα, ὦ Ἕλληνες, πόσον εἶναι τὸ χρέος τῶν ἐλευθέρων λαῶν εἰς τὸ νὰ διαυθεντεύσωσι τὴν πατρίδα των, καὶ ἐξακολουθῶς πόσον εὐχαρίστως τὸ ἐκπληροῦσι. Ἀφοῦ ὅμως συντρίψετε τὰς ἀλύτους σας, τότε θέλετε αἰσθανθῆ, ἀγαπητοί μου, καὶ εὐκολώτερα καὶ καλλιότερα, τὴν δύναμιν, ὅπου ἔχει ἡ ἐλευθερία εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ δέ, σιωπῶντας κάθε ἀποδεικτικὴν διήγησιν, τελειῶνω μὲ τὸ ἀκόλουθον παραδειγμα.

Εὐρισκόμενος ἕνας στρατιώτης, λέγει ὁ ἀξιάγαστος Πλούταρχος, εἰς τὴν μάχην, καὶ ἀφοῦ ἐνίκησαν τὸν ἐχθρόν, ἔτρεξεν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλοιάριον εἰς ἕνα ποταμόν, ὅπου ἤθελε νὰ διέλθῃ ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν ἀντικειμένων, καὶ φθάνοντάς το τὸ ἤρπασε μὲ τὴν δεξιάν του χεῖρα, διὰ νὰ τὸ βαστάξῃ, ἕως νὰ ἔλθουν οἱ συμπολίται του, ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦ τὴν ἐσύντριψαν, αὐτὸς δὲ παραχρῆμα ἐκτείνει τὴν ἀριστεράν καὶ ἔπαθε τὸ ἴδιον. Τότε, ὡς λέων, ὠρμησε μὲ τοὺς ὀδόντας νὰ τὸ ἀρπάσῃ, καὶ εὐθὺς τὸν ἀποκεφάλισαν. ὦ! πόσον, πόσον ζῆλον ἢ πατρὶς εἶχεν ἐμφυτεύσει εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου τοῦ ἥρωος! Καὶ πόσον ἀπέδειξεν ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς αὐτήν!

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΙ

Αναγκαῖον μοι φαίνεται, ἀγαπητοί μου, τώρα, ὅπου ἐκαταλάβητε τὸ πόσον χρέος ἔχει ὁ ἐλεύθερος νὰ διαυθεντεῖ τὴν πατρίδα του, καὶ πόσον εὐχαρίστως τὸ ἐκτελεῖ, νὰ σᾶς φανερώσω ἐν συντόμῳ, τίνι τρόπῳ καὶ οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ ὑποδουλώνονται, καὶ πόσον δύσκολος εἶναι ἡ ἐπανόρθωσις τινῶν, πόσον δὲ εὐκόλος ἄλλων. Ἀλλά, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν καλλιότερα, ἄς ἐρευνήσωμεν πρότερον τὰς αἰτίας τοιαύτης μεταβολῆς, καὶ βέβαια, θέλει μᾶς εὐκολυνθῆ ἡ κατάληψίς της.

Βέβαια, φαίνεται νὰ εἶναι μία ἀναγκαῖα ἐξακολούθησις τῆς ὑπάρξεως τοῦ παντός αὐτῆ ἢ παντοτινῆ μεταβολῆ καὶ ἀκαταστασία ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, ἡ ὁποία μᾶς ἀποδεικνύει τὴν ἀτελειότητά μας, καὶ εἶναι φανερὰ ἡ αἰτία! Πῶς δύναται νὰ ἔβγη ἐκ τοῦ ἀτελοῦς τὸ ἐντελές; Πῶς ἔμπορεῖ ὁ ἀδύνατος καὶ περιορισμένος μας νοῦς, νὰ ἐφεύρη καὶ νὰ κατορθώσῃ πράγματα σταθερὰ καὶ ἐντελῆ; Ἄφευκτος, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀτελειότης καὶ ἀκαταστασία εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, διὰ τοῦτο, ὡς πρὸς ἡμᾶς, ὅσα ὀλιγοτέρα ἀτελειότητα φυλάττουσι, ὡς ἐντελῆ νομίζονται, καὶ ἐξ ἐναντίας, μὴν ὄντας ἐντελές οὐδὲν, δὲν εὐρίσκεται ἐξακολούθως πρᾶγμα, ὅσον καλὸν καὶ ἂν εἶναι, ὅπου νὰ μὴν ὑποθέτῃται ἐν καλλιότερον ἀπὸ αὐτό, καὶ ὅσον ἐντελές νὰ φαίνεται, νὰ μὴν εὐρίσκη τινὰς εἰς αὐτὸ διαφόρους ἀτελειότητας.

Ἡ νομαρχία λοιπόν, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι, ὡς ἀπεδείχθη, ἡ καλλιοτέρα διοίκησις, καὶ μόνη πρόξενος τῆς εὐτυχίας μας, μ' ὅλον τοῦτο, καὶ αὐτὴ ἔχει τὰ ἐλαττώματά της, ὡς ἔργον ἀτελοῦς ποιήματος, δηλαδὴ ὡς ἀνθρώπινον ἔργον, καὶ οὕτως, ἀφοῦ διέλθη τὴν νηπιότητα, τὴν νεότητα, τὴν ἀνδρότητα, τέλος πάντων γηράζει καὶ ἀπεθαίνει. Αὐτὴ ἡ διοίκησις ἔμπορεῖ νὰ παρομοιασθῆ εἰς ἓνα πύργον ὑψηλὸν καὶ περιφημον, ὁ ὁποῖος, ὅταν κτισθῆ ἀπὸ ἀρχιτέκτονα ἄξιον βέβαια, βαστᾶται καὶ μένει σώως διὰ πολλοὺς αἰῶνας, ἀλλὰ πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ἄφευκτον νόμον τοῦ καιροῦ, καὶ πρέπει ἀφ' ἑαυτοῦ του νὰ γκρεμισθῆ. Ἀλλά, πολλάκις, τὸ συμβεβηκὸς προλαμβάνει. Ἐνας σεισμός, παραδείγματος χάριν, ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ καταδαφίζει αἰφνιδίως τὸ πλέον στερεὸν κτίριον! ἢ τὸ πέσιμον ἄλλου τινὸς πύργου, γκρεμνίζει καὶ αὐτόν, ἢ τέλος πάντων ἡ πυρκαϊά. Οὕτως, ἀδελφοί μου, καὶ ἡ νομαρχία ὑποδουλώνεται ἀπὸ τοὺς γείτονάς της, ὅταν αὐτοὶ πρῶτον ὑποδουλῶσιν, ἢ ἀπὸ κανένα τύραννον, ὅπου νὰ ἔλθῃ μὲ μεγάλας δυνάμεις νὰ τὴν κυριεύσῃ. Τότε, ἀγαπητοί μου, καθὼς ὁ πύργος γίνεται ἓνας σωρὸς ἀπὸ καταχαλάσματα, οὕτως καὶ ἡ νομαρχία μεταβάλλεται εἰς μοναρχίαν, ἢτοι τυραννίαν¹⁰.

Τώρα λοιπόν, ὅπου ἐβεβαιώθημεν διὰ τὴν ἀφευκτον μεταβολὴν τῶν διοικήσεων, ἀκούσατε πρῶτον, παρακαλῶ, πότε εἶναι δύσκολος ἡ ἐπανόρθωσις μιᾶς ὑποδουλωμένης νομαρχίας, καὶ ἔπειτα θέλω σᾶς φανερώσει τὸ πότε εἶναι εὐκόλος.

Τὸ πρῶτον θανατηφόρον σύμπτωμα, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, μιᾶς ἐλευθέρας πολιτείας, ὅπου πλησιάζει εἰς τὸ τέλος της, ἢτοι εἰς τὴν δουλείαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δυσκόλως ἔμπορεῖ νὰ ξανέβγῃ, εἶναι ἡ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν, ἀφοῦ, λέγω, ὁ καιρὸς καὶ ἡ πολυτέλεια ἀδυνατίσουν τὴν ἐνέργειαν τῶν νόμων, τότε ἀρχίζει τὸ μέγα κτίριον νὰ τρέμῃ, καὶ ἡ πολιτεία βαδίζει πρὸς θάνατον.

Παύει, παραχρῆμα, ἐκείνη ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ὅπου πρότερον ἔνωσε εἰς ἓν ὅλους τοὺς συμπολίτας, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν τόπον της ἡ διχόνοια, μία ἀλλεπάλληλος δυσπιστία, ὁ φόβος τέλος πάντων. Εὐθὺς γεννᾶται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν συμπολιτῶν μία γενικὴ ἐπιθυμία ἀρχῆς. Οὔτε πλέον στοχάζονται πατρίδα, οὔτε δόξαν, οὔτε τιμὴν, ἀλλὰ καθεὶς φοβούμενος νὰ μὴν εἶναι δυναστευμένος, θέλει νὰ δυναστεύσῃ, καὶ τότε οἱ ἀρχηγοί, ἀρπάζοντες τοὺς νόμους εἰς τὰς χεῖρας των, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, παραχρῆμα ὁ λαὸς γίνεται δούλος, καὶ αὐτοὶ τύραννοι. Καὶ ἰδοὺ ἡ ὀλιγαρχία. Ἀλλ' ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρχοντας εὐθὺς εὐρίσκεται ἓνας, ὁ πονηρότερος, ὁ ὁποῖος, δυναστεύοντας τοὺς λοιπούς, ὑψώνεται εἰς τὸν θρόνον καὶ γίνεται μονάρχης, ἢτοι τύραννος, καὶ ἰδοὺ ἡ μοναρχία, ἢτοι τυραννία.

Ἡ τυραννία, ἀγαπητοί μου, ἄλλο δὲν εἶναι, παρὰ μία ἀνεξάρτητος καὶ ἀπολελυμένη ἀρχὴ ἑνὸς πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ διὰ τοῦτο εἰς οὐδὲν διαφέρει ἡ μοναρχία ἀπὸ τὴν τυραννίαν. Ἀλλά, τὴν σήμερον,

